திருக்கோயில்

ஜனவரி 1986 விலை ரூ. 2-00

—>

இரத்தினகிரி அருள்மிகு பால முருகன் ஆலயத்திற்கு வருகை புரிந்த மாண்புமிகு அறநிலையத் துறை அமைச்சர் திருமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்களுக்குப் பாலமுருக னடிமை சுவாமிகள் பொன்னாடை அணிவித்துச் சிறப்பிக்கிறார்.

V

அருள்மிகு பாலமுருகன் திருக் கோயில் புதிய கருவறைக் கட்டு மானப் பணியை மாண்புமிகு அற நிலையத்துறை அமைச்சர் துவக்கி வைக்கிறார்.

முகப்பு

திருத்தணி சுப்பிரமணிய சுவாமி
ஆலயத் திருக்குளத்தில் பக்தர்கள்
நீராடிக் காவடி எடுக்கும் காட்சி

திருக்கோயில்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
119, நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600 034.

ஆசிரியர்: கவிஞர் டாக்டர்
த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.

மாலை : 28	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2017 குரோதன ஆண்டு தைத்திங்கள் ஜனவரி 1986 விலை ரூ. 2-00	மணி 1

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள் !

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் சந்தாதாரர்களாகச் சேர விருப்பமுள்ளவர்கள்

உயர்திரு
ஆணையர் அவர்கள்
அறநிலைய ஆட்சித்துறை
சென்னை-600034

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஜனவரி முதல் டிசம்பர் வரையுள்ள காலம் சந்தா ஆண்டு எனக் கணக்கிடப்படும்.

தனிப்பட்ட சந்தாதாரர்கள் ஒவ்வொருவரும் நேரடியாக ஆணையர் அலுவலகத்திற்கே பணம் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்ளப் படுகிறார்கள்.

திருக்கோயில் இதழின் ஆண்டுச் சந்தா
உள்நாடு ரூ 24.00
வெளிநாடு ரூ 36.00

பழைய சந்தாதாரர்கள், கடிதம் எழுதும் பொழுதும், பணம் அனுப்பும் பொழுதும். தங்கள் சந்தா எண்ணையும் தவறாமல் தெரிவித்து உதவினால்தான், உடனுக்குடன் ஆவன செய்ய வசதியாக இருக்கும். புதிய சந்தாதாரர்கள் பணம் அனுப்பும் பொழுது மணியார்டர் கூப்பனில் புதிய சந்தா என்பதைக் குறிப்பிடுமாறும், சரியான முழு முகவரியைப் பின்கோட் **(Pin code)** எண்ணுடன் தெரிவிக்குமாறும் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகின்றனர்.

வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்கள் அவ்வப்போது தங்கள் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளக் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகின்றனர்.

பொருளடக்கம்

வேலூர் இரத்தினகிரி பாலமுருகன் ஆலயத்தில் 90 சிறப்புத் திருமணங்களை நடத்திவைத்து மாண்புமிகு அறநிலையத்துறை அமைச்சர் திருமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள் ஆற்றிய சிறப்புரை

ஆறுமுகனுக்கோர் ஆலயம்
—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

மனிதர் நட்பும் முருகன் அன்பும்
—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ எளிதோ
—பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம்

இயற்கைமுறை தியானம்
—டாக்டர் ந. சஞ்சீவி

மகான் சேசாத்திரி சுவாமிகள்
—டி.எஸ். சிட்டிபாபு

சிலந்தியும் யானையும் பூசித்தது

இராஜ இராஜேஸ்வர விஜயம்
—டாக்டர் இரா. நாகசாமி

பொங்கலோ பொங்கல்
—நெல்லை ஆ. கணபதி

வாழ்த்துக்கள்

''திருக்கோயில்'' வாசகப் பெருமக்களுக்கு எங்கள் மனம் நிறைந்த புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களையும் பொங்கல் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை வெளியீடு

வேலூர் இரத்தினகிரி பாலமுருகன் ஆலயத்தில்

90 சிறப்புத் திருமணங்களை நடத்தி வைத்து

மாண்புமிகு அறநிலையத்துறை அமைச்சர்
திருமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள்
ஆற்றிய நிறைவுவிழாச் சிறப்புரை

அன்பிற்கும் நம்முடைய வணக்கத்திற்கும் உரிய விழாத்தலைவர் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்களே! இந்த விழாவிற்குக் காரணமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற தவத்திரு பாலமுருகன்அடிமை அவர்களே! மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் என்னுடைய பேரன்பிற்குரிய சகோதரர் ப.உ.ச. அவர்களே! நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஏ.சி. சண்முகம் மற்றும் பலராமன் அவர்களே! சட்டமன்ற உறுப்பினர்களே! வருகை தந்திருக்கின்ற பெரியோர்களே! தாய்மார்களே! மன்றலை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற மணமக்களே! மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களே! அறநிலையத்துறை ஆணையர் அவர்களே! அரசு அதிகாரிகளே!

நல்லவற்றையே எண்ணவேண்டும்

அருட்திரு பாலமுருகன் திருக்கோயிலின் சார்பில் அடிக்கடி மக்களுக்காக நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகின்ற சிறந்த பணிகளில் இன்றைக்கும் 90 மணமக்களுக்குத் திருமணங்களை நடத்தி வைக்கவும், சுமார் 20 லட்ச ரூபாய் செலவில் கருவறையைக் கல்லாலே புதுப்பிக்கின்ற திருப்பணியும், வேறுபல திட்டங்களும் இன்றைக்குத் தொடங்கி வைக்கப்படுகின்ற நிகழ்ச்சியை அமைத்து, அதிலே கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அன்போடு ஆணை பிறப்பித்த, வணக்கத்திற்குரிய அடிகளார் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியை முதலிலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு ஏழாண்டுக் காலத்தின் நான் இந்த ஆலயத்தின் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளுக்கு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இதைப்போன்ற சிறப்புத் திருமண நிகழ்ச்சியில் சென்ற ஆண்டிலே கூடநான் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். இதைப்போல ஆலயப்பணிக்காகவும், ஆலயத்தின் தொடர்பான மக்கட்பணிக்காகவும் அவர்கள் அழைக்கிற போதெல்லாம் வருவது எனக்கொரு பழக்கமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு காலமாக நான் ஒருவன் மாத்திரமே வந்து கொண்டிருக்கிறேனே என்றுநான் எண்ணியது உண்டு. ஆனால் இன்றைக்கு நம்முடைய மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் ப.உ.ச. அவர்கள் எனக்குத் துணையாக வந்திருக்கிறார்கள். எனக்குத்துணையாக வந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கூறினால் இதற்கு வேறு பொருளிருக்கிறது என்று யாரும் எண்ணிவிடாதீர்கள்! காரணம், நல்லவர்கள் கூடி இருக்கின்ற இந்த அவையில், இறைவன் சந்நிதியில் நல்ல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற நேரத்தில் நல்லவற்றைப் பற்றியே பேசவேண்டும். நல்லவற்றையே எண்ணவேண்டும். யாராவது இங்கே வந்திருக்கின்ற பத்திரிகையாளர்களிலே சிலர், அதிலும் எதைப் பேசவில்லையோ, அதைப் போடுவதை தான் பத்திரிகை தருமம் என்று எண்ணிக்

கொண்டிருக்கின்ற ஒன்றிரண்டு பத்திரிகையாளர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

கொள்கையிலிருந்து வழுவுகின்றவன் இல்லை

இந்த ஆலயத்தைப் பொறுத்தவரை நம்முடைய வணக்கத்திற்குரிய பாலமுருகனடிமை அவர்கள், எவ்வளவு சிறந்த பணியை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கடந்த ஏழு ஆண்டுக் காலமாக நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அன்றைக்கு முதல் தடவையாக நான் இங்கே வந்து கலந்து கொண்டபொழுது, அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலையில் அன்றைக்கு இருந்த வளர்ச்சியையும் இன்றைக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வளர்ச்சியையும், ஏற்பட இருக்கிற வளர்ச்சியையும் எண்ணிப்பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகிற நேரத்திலேதான் நான் ஒருவனாகவே வந்து கொண்டிருக்கிற சூழ்நிலையில், இன்றைக்கு எனக்குத்துணையாக மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் அவர்களும் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்டேன். காரணம் அவர்கள் பேசுகிற பொழுது மனம் திறந்து சொன்னார்கள். அழைக்கிற பொழுது நான் வருவதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வேறு நிகழ்ச்சிகள் இருந்தும் அவற்றை இரத்து செய்துவிட்டு இங்கேவந்திருக்கிறேன் என்றுதெரிவித்தார்கள். அதே நேரத்தில் மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள்தான் வரப்போகிறார்களே! என்னை ஏன் அழைத்திருக்கிறார்கள்! இவ்வளவு தூரம் இன்று காலையிலே வந்து, உடனடியாகத் திரும்பி, இன்னொரு நிகழ்ச்சியிலே பிற்பகலிலே கட்டாயம்கலந்துகொள்ள இருந்த காரணத்தினாலே, நான் அவர்களே என் சார்பிலேயும் வந்து கலந்துகொள்ளலாமே என்று எண்ணிய நேரத்தில், மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் வருகிறபொழுது, நான் வராமல் போய்விட்டால் அதற்கும் யாராவது காரணம் கற்பிப்பார்களோ என்று எண்ணித்தான் இறைவன் சன்னிதியிலே நல்லவர்களைப் பார்ப்பது மகிழ்ச்சியைத் தரும். நல்ல வாழ்வை ஏற்படுத்தும் என்ற அந்த அடிப்படையில் நான் இந்த நிகழ்ச்சியிலே கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று இங்கு வந்தேன். இனிமேல் நான் அடிகளார் அவர்களுக்கு நான் என்னுடைய சார்பிலே, தமிழக அமைச்சரவையின் சார்பிலே, தமிழகத்தினுடைய தளநாயகர் மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித்தலைவர் அவர்களுடைய சார்பிலே சொல்லுவேன். நீங்கள் எங்களுடைய அருமைச் சகோதரர், மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் அவர்களையே அழைக்கலாம். அழைக்கிற பொழுதெல்லாம் வருகிற தூரத்திலே அவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் அழைத்தால் வருவார்கள் என்பதையும், எந்த விழாவிற்கு எந்த அமைச்சரை அழைப்பது என்ற அந்த எண்ணத்தையே நீங்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம் என்பதையும் நான் அவர்களுக்கு அன்போடு தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இப்படிச் சொல்வதன் மூலம் என்ன அறநிலையத்துறை அமைச்சர் தம்முடைய பொறுப்பைக் கை கழுவுகிறாரோ என்று அடிகளார் அவர்கள் எண்ணிவிடக் கூடாது. காரணம் ஒரு காலத்திலே அறநிலையத்துறைக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு நான் ஆலயம் தொடர்பான கருத்துகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்த நேரத்தில், என்ன இவர் தந்தைப் பெரியாருக்கு விரோதமாக, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறாரோ என்று சிலர் எண்ணியதுண்டு. ஆனால் நான் தந்தைப் பெரியாருக்கு விரோதமாகப் பேசுகின்றவன் இல்லை; பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கையிலிருந்து வழுவுகின்றவன் இல்லை என்பதை வேறு யாரும் கூட ஏற்றுக்கொள்ளத் தேவையில்லை. மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள், இங்கே வருகை தந்து வாழ்த்துகின்ற அந்தச் சூழ்நிலையே, இந்தக் கருத்துக்களை அவர்களும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்கின்ற மனநிறைவை என்னைப் போன்றவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதனால்தான் என்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கிற பொறுப்புகளை பாரத்தைக் கொஞ்சம் இறக்கி வைத்தால், மாண்புமிகு அருமைச் சகோதரர் ப.உ.ச. அவர்களும் அதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்கின்ற அந்த உணர்வோடு தெரிவிக்கிறேன்.

கோயிலைத் தழுவிய குடிகளும் குடிகளைத் தழுவிய கோயிலும்

என்ன இருந்தாலும் இன்னொன்றும் இருக்கிறது. இந்த ஆலயத்திற்கு நீங்கள் அழைத்துச் சிலபேர் வருகிறார்கள். நீங்கள் அழைக்காமலே பல பேர் வருகிறார்கள். அப்படி அழைக்காமல் வருகிறவர்கள் அமைதியை நாடி வருகிறார்கள். அந்த அமைதியை நாடி ஆண்டவனுடைய சந்நிதிக்கு வருகிற பொழுது, அவர்கள் யார் அழைக்கிறார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை. ஆகவே அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் இந்த ஆலயம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு காலத்திலே வரலாற்றில் ஒரு மிகச் சிறந்த ஆலயமாக விளங்கிக் கொண்டிருந்த இந்த ஆலயம், பின்னாலே காலத்தினுடைய கொடுமையினாலே, இங்கே குன்றின்மேலே வெறும் கருப்பக்கிரகமும், அதற்குள்ளே சிலையில்லாத கொடுமையுமாக இருந்த காட்சியை இந்தப் பகுதிமக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற பழக்கத்தைஇந்தமாவட்டத்து மக்கள் நீண்டகாலமாகப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை நம்முடைய புரட்சித்தலைவருடைய ஆட்சிக் காலத்திலேதான் மாற்றுகின்ற அந்த வரலாற்றுச் சிறப்பை உருவாக்கிக்

கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் குன்றின்மீது, இங்கே குமரனுடைய ஆலயத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்காக யார் அடிகளாருக்கு ஆணைபிறப்பித்தார்களோ தெரியாது, யாருடைய அருள் கிட்டியதோ தெரியாது. அவர்கள் தம்முடைய குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தவர் இன்றைக்கு இந்த நாட்டினுடைய சமுதாயப் பணிக்காக, சமயப்பணிக்காக அறப்பணிக்காக தன்னைஆட்படுத்திக்கொண்டு இன்றைக்கு இந்த ஆலயத்தை உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். ஒரு பத்தாண்டுக் காலத்திலே இந்த ஆலயம் வளர்ந்திருக்கின்ற அந்தச் சிறப்பை பார்க்கின்ற நேரத்திலே இங்கே குன்றாக•இருந்தது, வெறும் கருவறை இருந்தது, விக்கிரகம் இல்லை என்று இருந்த நிலையை மாற்றி, இன்றைக்கு அற்புதமான ஆலயத்தை எழுப்பி 50 இலட்ச ரூபாய் பெறுமானமுள்ள கட்டிடங்களை உருவாக்கி மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்கின்ற இலக்கணத்திற்கேற்ப இங்கே இலக்கியம் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வணக்கத்திற்குரிய தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட தத்துவங்களை எடுத்துச் சொல்லுவார்கள், தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தந்த தத்துவம்; கோயிலைத்தழுவிய குடிகளும், குடிகளைத்தழுவிய கோயிலும் அமைய வேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய சமூக நீதி, சமய நெறி என்று அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லுவார்கள்; அப்படி அந்தப்பணியைச் இந்த ஆலயத்திலே நம்முடைய வணக்கத்திற்குரிய அடிகளார் அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வகையிலேதான் இன்றைக்குச் சமயப் பணிகளோடு, சமூகப்பணிகளையும் இணைத்து நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆலயங்கள் எதற்கு என்றால் இந்தச் சமூகப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்குத்தான் ஆலயங்கள்.

அமைச்சர்களுக்கே உள்ள கடமை

ஆலயங்கள் இல்லையானால் இப்படிப்பட்ட உணர்வுகள் மக்களுக்குத் தோன்றாமலே போய்விடும். இங்கே சித்த மருத்துவமனை, திருமணமண்டபம், அதைப்போலகல்விச்சாலைகள் என்று பல்வேறு வசதிகளை மக்கட்பணிகளை அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு 70 மணமக்களுக்கு திருமணங்கள் நடத்தி வைத்தார்கள். இந்த ஆண்டு 90 மணமக்களுக்குத் திருமணங்களை நடத்திவைக்கிறார்கள். அவர்கள் யாரிடத்திலே கேட்கிறார்கள் என்றே தெரியாது. இந்த திருமணங்களுக்குச் சுமார் 90 ஆயிரம் ரூபாய் செலவாகி இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு காசுகூட இந்த ஆலய நிதியிலிருந்து அவர்கள் எடுத்துச் செலவு செய்ய வில்லை. அதுதான் அவர்களுக்கே இருக்கின்ற மிகப் பெரிய சிறப்பு. யாரோ ஒருவர்தாலியைச் செய்து தருகிறார். யாரோ ஒருவர் மணமக்களுக்கு வேண்டிய ஆடைகளை வாங்கித் தருகிறார். யாரோ ஒருவர் ,மணமக்களுக்கு நம்முடைய உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் அவர்கள் வழங்கினார்களே சீர்வரிசை! அந்தக் குடத்தையும், தாம்பாளத்தையும், மற்ற சாமான்களையும் வாங்கித் தருகிறார்கள். யாரோ ஒருவர் உணவுபடைக்கிறார்கள். இப்படி ஒருலட்ச ரூபாய் செலவாகின்ற இந்தத் திருமணங்களை மக்களுடைய அந்த நிதியைப் பெற்று, மகேசன் பெயராலே இந்தச் சமுதாயத்திற்கு அவர்கள் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மிகச் சிறந்த பணிகளை அவர்கள் நாள் தோறும் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் அழைத்தாலும் நாங்கள் வந்தாக வேண்டும். அழைக்காமல் வெறும் அழைப்பிதழை அனுப்பினாலும் நாங்கள் வந்தாக வேண்டும். அதுதான் அமைச்சர்களுக்கே உள்ள கடமை. ஆகவே அந்த வேலையைத்தான் நான் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்வதற்காக நான் மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கொஞ்சம் கைகாட்டிவிட்டேன். அவர்கள் இந்த ஆற்காட்டு மாவட்டத்திற்குத் தொடர்பு உள்ளவர்கள். பக்கத்திலேயே இருக்கிறவர்கள். சென்னையில் தான் இருக்கிறார்கள். என்றாலும் அடிக்கடி அவர்கள் திருவண்ணாமலைக்கு வருகிறவர்கள், நீங்கள் தகவலைத் தெரிவித்தாலும், வருவார்கள். என் சார்பிலேயும் வருவார்கள். புரட்சித்தலைவர் சார்பிலேயும் வருவார்கள். இந்த ஆலயத்தைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் நிறைவேற்ற இருக்கின்ற பணிகளுக்கு எங்களுடைய ஒத்துழைப்பு முழு ஆதரவு என்றைக்கும் உண்டு என்பதை நான் இந்த நேரத்திலேயும் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆலயத்தின் சிறப்பு மேலும் கூடும்

இங்கே கருவறையை மாற்றி அமைக்க இருக்கிறார்கள். அந்தக் கருவறையை மாற்றி அமைக்கிற நேரத்தில் கருவறையிலே இருக்கின்ற வணக்கத்திற்குரிய மூலவரை அற்புதமான ஒரு கல்தேரிலே அங்கே வைத்திருக்கிறார்கள். அதை அமைச்சர் அவர்கள் இன்னும் பார்க்கவில்லை என்றார்கள். அவர்கள் இந்த நிகழ்ச்சி முடிந்தவுடன் அதைப் போய்ப்பார்க்க இருக்கிறார்கள். ஆலயம் என்பது எப்படி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்குத் திருமூலருடைய திருமந்திரத்தை அங்கே பொறித்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு 20 லட்ச ரூபாய் செலவிலே கருவறை உருவாக இருக்கிறது. கல்லிலே கருவறையும், அதற்குமேலே விமானமும் உருவாக இருக்கிறது. கல்லாலே உருவாக்கப்படுகின்ற அந்தக் கருவறை திருப்பணி நிறைவேற்றப்பட்டதற்குப் பிறகு இந்த ஆலயத்தினுடைய மரியாதையும், சிறப்பும் மேலும்கூட இருக்கிறது.அப்படிப்பட்ட பணியை அவர்கள் நிறைவேற்றுகிற பொழுது அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற அந்தத் தத்துவத்தை விட்டுவிட வேண்டாமென்று கோடிட்

டுக் காட்டி அத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன். அது என்ன வென்பது அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும்தான் தெரியும். அதைநான் மதிப்பிற்குரிய தவத்திரு அடிகளார் அவர்களிடத்திலேயும் தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆலய வழிபாடு என்பது நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தமிழர் சமூதாயத்தில் எப்படி இருந்து வந்ததோ, அதை இன்றைக்கு நிலை நிறுத்துவதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கிற பொழுது, வாய்ப்பை விட்டுவிடாமல் அதை நிறைவேற்றியாக வேண்டும் என்பதைப் பெரியவர்களாக விளங்கும் தவத்திரு பாலமுருகன் அடிமை அவர்களுக்கும், தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்களுக்கும் இந்த நேரத்தில் அன்போடும் உரிமையோடும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறைவனின் மறுவடிவம் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர்

இன்றைக்கு 90 திருமணங்களை அவர்கள் நடத்தி வைத்திருக்கிறார்கள், முருகன் நடத்தி வைத்திருக்கிறான். ஆலயத்தின் பெயராலே முருகன் பெயராலே நடத்திவைத்திருக்கிறார்கள். இறைவனா திருமணத்தை நடத்துகிறான் என்றால், ஆம் இறைவன்தான் திருமணத்தை நடத்துகிறான். அந்த இறைவனா முன்னால் வந்து நடத்துகிறான் என்றால் இறைவன் மனித வடிவிலே வந்து நடத்துகிறான். மனித வடிவிலே யாராக வந்து நடத்துகிறான் என்றால், யார் இந்த உலகிலே நன்மையைச் செய்கிறார்களோ அந்த மனிதர்கள் வடிவிலே விளங்குகின்ற இறைவன்தான். யார் மக்களுக்கு நன்மையை செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ

அவர்கள் இறைவனின் மறுவடிவங்கள்தான். ஆகவேதான் நம்முடைய மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித்தலைவர் அவர்களை இறைவனின் மறுவடிவமாக இன்றைக்குத் தமிழக மக்கள் பார்க்கிறார்கள். ஏழைகளை வாழவைப்பதற்கு ஒருவர் வந்திருக்கிறார். ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருக்கிறார். ஏழை, பட்டினியாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒருவர் ஆட்சியிலே இருக்கிறார். 85 இலட்சம் குழந்தைகள் பட்டினியாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகத் திட்டங்களைத் தீட்டுகிறார். வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையர்கள் அனாதைகளாக ஆகிவிடக்கூடாது என்பதற்காகத் திட்டங்களை வழங்குகிறவர் நம் முதல்வராக இருக்கிறார். எளியவர்களுடைய வீட்டிலேயேயும் விளக்கெரிய வேண்டும் என்று சிந்திக்கிறவர் முதல்வராக இருக்கிறார். இவை எல்லாம் இறைவனுடைய செயல். இறைவன் இருக்கின்றானா இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சியிலே நீங்கள் தேடி எங்கும் போக வேண்டாம். இறைவன் இருக்கிறான் என்பதற்கு அடையாளம் இந்த உலகத்திலே நல்லவர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பதுதான், மக்களில் தலை சிறந்தவர்கள் எல்லாம் இறைவனின் மறு உருவமாகத் திகழ்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அந்த இறைவனின் மறு உருவமாக விளங்குகின்ற சான்றோர்கள் இந்த நிகழ்ச்சிக்குத் துணை புரிந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெயரைச் சொல்லமாட்டார்கள். இறைவனும் எங்கே இருக்கிறான் என்பது தெரியாததைப் போல, தொண்டு செய்கிறவர்கள் சொல்லிக் கொண்டும் செய்யமாட்டார்கள். சிலநேரங்களிலே சொல்லிக் கொண்டு செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் வந்துவிடுகிறது. இதைச் சொல்லிக் கொண்டு செய்தால் மற்றவர்களுக்கு அது தூண்டுகோலாக அமையுமே என்பதற்காகச் சொல்லிக் கொண்டும் செய்கிறோம். ஆகவே சொல்லாமல் செய்வதும் பலன் தரும். சில நேரத்திலே சொல்லிச் செய்வதும் பலன்தரும். இங்கே நல்லவர்கள் பலர் தயாளச் சிந்தையோடு திருமணங்களை நடத்தி வைப்பதற்கு உதவி இருக்கிறார்கள். அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். வாழ்த்துகிறேன். உங்களின் சார்பிலே நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குற்றமென்றும் சொல்லவில்லை குறையாகவும் கருதவில்லை

இங்கே 90 மணமக்கள் இன்றைக்கு வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த 90 மணமக்களிலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் 64 ஜோடிகள். பிற்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் 26 ஜோடிகள்; இதிலே கலப்புத் திருமணத்திலே ஈடுபடுகிறவர்கள் ஒருஜோடி. இங்கே நம்முடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் பேசுகிறபொழுது ஆலயங்களிலே-வசதி இருக்கின்ற ஆலயங்களிலே இப்படிப்பட்ட திருமணங்களை நடத்தவேண்டுமென்று அவர்கள் அன்பான ஒரு யோசனையைத் தெரி

வித்தார்கள். அநேகமாக அவர்கள் இப்பொழுதுதான் சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனாலே நாட்டிலே நடந்திருக்கிற விவரங்கள் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்திருக்கிறது என்று நான் எண்ணுகிறேன். புரட்சித்தலைவர் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டதற்குப் பிறகு கடந்த 5 ஆண்டுகளாக இந்தத் திருமணங்களை நடத்தி வைக்கிற திட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. 1981ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டது இந்தச் சிறப்புத் திருமணத் திட்டம். 1981ஆம் ஆண்டில் 220 மணமக்களுக்கும், 82ஆம் ஆண்டில் 622 மணமக்களுக்கும், 83ஆம் ஆண்டில் 182 மணமக்களுக்கும் 1984ம் ஆண்டில் 112 மணமக்களுக்கும் 1985ஆம் ஆண்டில் 109 மணமக்களுக்கும் ஆக இதுவரை மொத்தம் 1245 ஜோடிகளுக்கு புரட்சித் தலைவரின் ஆட்சியிலே சிறப்புத்திருமணங்கள் நடத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்ற விவரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவர்களிலே 979 ஜோடி மணமக்கள் ஆதிதிராவிட மணமக்கள் என்பதும் மற்ற ஜோடி மணமக்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட பிரிவினர் என்பதையும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். ஒரு திருமணத்திற்கு சுமார் ரூபாய் 800லிருந்து 1000 ரூபாய் வரை செலவு செய்து, ஏறத்தாழ 12 லட்ச ரூபாய் செலவிலே தமிழகத்தில் இதுவரை 1245 திருமணங்கள்நடத்திவைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அப்படி நடத்திவைக்கப்பட்ட திருமண வரிசையிலேதான்சென்ற ஆண்டுஇந்த ஆலயத்திலே 70 திருமணங்கள் நடந்தன. இது தமிழக அரசினுடைய திட்டம். மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களாலே அறிவிக்கப்பட்டு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற திட்டம். இதுவரை அவ்வாறு 1245 திருமணங்கள் சுமார் 12 லட்ச ரூபாய் செலவிலே நடைபெற்றிருக்கின்றன. வருவாய் மீதமாக இருக்கின்ற தமிழக ஆலயங்களிலே இருந்துதான் அந்த 1245 திருமணங்கள் நடத்தி வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இப்பொழுது இந்த ஆலயத்திலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற90 திருமணங்களுக்கு அறநிலையத்துறை நிதி செலவழிக்கவில்லை என்றாலும், அரசின் அந்தச் சிறப்புத் திருமணத்திட்டத்தினுடைய தொடர்பாகத் தான் இத்திருமணங்களும்நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புகின்றேன். ஆகவே நான், நம்முடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர் தெரிவித்த அன்பான யோசனைக்கு, இதுநடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த விவரத்தை அவர்களுக்குச் சொன்னால் அது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்குமே என்பதற்காகத் தெரிவிக்கிறேன். இன்றைக்குப் பலபேர் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். புரட்சித்தலைவருடைய ஆட்சியிலே என்ன நடைபெறுகிறது என்பது தெரியாமலே கூட சிலபேர், இதைச் செய்யலாமா என்று கேட்கிறார்கள்., சிலபேர் நன்மைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலே கூட இப்படியெல்லாம் நடைபெறவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். நான் அதைக் குற்றமென்றும் சொல்லவில்லை. குறையாகவும் கருதவில்லை. ஆனால் நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள்., அது புரட்சித் தலைவருடைய ஆட்சியிலே நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை மாத்திரம் நான் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

இவ்வளவு சிறப்போடு நடப்பதனால் இவை சிறப்புத் திருமணங்கள்

சிலபேர் இதை இலவசத் திருமணம் என்று அழைக்கிறார்கள். இது இலவசத் திருமணம் அல்ல. சிறப்புத் திருமணம் என்று இதற்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறோம். ஏழை எளியவர்கள் எவருக்கும் நாம் இனாம் கொடுத்து இந்தத் திருமணங்களை நடத்த வில்லை. ஆலயநிதியிலிருந்து நடத்துகிறோம் என்றால் இந்த நாட்டு மக்கள் தருகிற நிதியிலே இருந்துதான் நடத்துகிறோம். இந்த ஏழை எளியவர்கள்—மணமக்களும் கூட இந்த ஆலயத்திற்கு நிதியை வழங்கியிருக்கலாம். அல்லது வேறொரு ஆலயத்திற்கு நிதியை வழங்கியிருக்கலாம். திருத்தணிக்குப் போய் அவர்கள் உண்டியலிலே போட்டு இருக்கலாம். அவர்களுடைய பணத்தை - இந்த நாட்டு மக்கள் தருகின்ற பணத்தை எடுத்து அவர்களுக்குத் திருப்பிச் செலவு செய்கிறோமே தவிர, அந்த ஏழை எளியவர்களுக்கு நாங்கள் இலவசத் திருமணம் என்று இல்லாமல் சிறப்புத் திருமணமாகச் செய்கிறோம் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சிறப்புத் திருமணம் என்று ஏன் அழைக்கிறீர்கள் என்றும் நீங்கள் எங்களைக் கேட்கலாம். இங்கே 90 தம்பதியர்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கே மேடைக்கு வந்தார்களே அவர்களில் ஒரு தம்பதியர் அருந்ததியர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்கள் வீட்டிலே இந்தத் திருமணத்தை நடத்துவதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். பத்தாயிரம் ரூபாய், இருபதினாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்தாலும் நம்முடைய வணக்கத்திற்குரிய தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள் அங்கே வந்திருப்பார்களா? வணக்கத்திற்குரிய நம்முடைய தவத்திரு பாலமுருகன் அடிமை அவர்கள் அங்கே வந்திருப்பார்களா? மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் அவர்கள் அங்கே வந்திருப்பார்களா? இத்தனை சட்டமன்ற, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் இங்கே உட்கார்ந்து இந்தத் திருமணத்தைப் பார்த்து வாழ்த்திக் கொண்டு இருக்கிறார்களே! இவர்கள் எல்லாம் வந்து இருப்பார்களா? அவர்கள் வீட்டிலே சொந்தக்காரர்கள் ஒரு 100 பேரை வைத்து நடத்தியிருப்பார்கள். அது திருமணம்., இவ்வளவு சிறப்போடு நடைபெறுகின்ற காரணத்தினாலே இவைகள் எல்லாம் சிறப்புத் திருமணங்கள்.

தயவு செய்து இதைக் குறைவாக மதிப்பிட்டு விடாதீர்கள்.

கொடுத்து வைத்தவர்கள்

வாழ்க்கையிலே திருமணம் என்பது எல்லோருக்கும் நடக்கும். எல்லோரும் எப்படியோ நடத்திக் கொள்வார்கள். இப்படிப்பட்ட திருமணங்களை நடத்துவது என்பது கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும். ''கொடுத்துவைத்திருக்க வேண்டும்'' என்று சொல்கிறார்களே! அது எந்தப் பொருளிலே சொன்னார்களோ தெரியாது. இதற்குத்தான் கொடுத்துவைத்திருக்க வேண்டும். நம்முடைய காவியங்களிலே இலக்கியங்களிலே சொல்லுகிறார்கள். பார்வதியினுடைய திருமணம், மீனாட்சியினுடைய திருமணம் இப்படி ஏதோ ஒன்றிரண்டு திருமணங்களைச் சொல்லுவார்கள். இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார்களே நல்லவர்கள், உழைப்பாளிகள், பாடுபடுகிறவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்—அவர்களும் இன்றைக்கு இந்த மகத்தான மன்றத்திலே, மிகச் சிறந்தவர்கள் முன்னிலையிலே இந்தத் திருமணங்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களே! இவர்கள் கொடுத்துவைத்தவர்கள். இது இறையருளாலே இவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. முருகன் அருளாலே கிடைத்திருக்கிறது. தவத்திரு பாலமுருகனடிமை அவர்களாலே கிடைத்திருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தினுடைய முதல்வர், மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித்தலைவர் அவர்களாலே கிடைத்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த மணமக்களை நான் வாழ்த்துகிறேன். பாராட்டுகிறேன். உங்கள் வாழ்வு எல்லா வகையிலும் சிறக்கவேண்டும் என்று என்னுடைய சார்பிலேயும், தமிழகத்தினுடைய தளநாயகர் மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித்தலைவர் அவர்கள் சார்பிலேயும் வாழ்த்துகின்ற அதே நேரத்தில் ஒன்றைமாத்திரம் நினைவு படுத்திவிட்டு என்னுடைய உரையை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

இறை தம்பதியர்க்கும் இரண்டே குழந்தைகள்

நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள், சுருக்கமாக அதைச் சொல்லிவிட்டார்கள். அளவோடு பெற்று என்று ஒருவார்த்தையிலே முடித்துவிட்டார்கள். நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விருப்பப்படுவது என்னவென்றால், குழந்தைகள் பெறுவதைக் கொஞ்சம் தள்ளிப் போடுங்கள் என்பது தான். ஒரு இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுக் காலம், நீங்கள் இந்தத் திருமணம் என்றால் என்ன? ஏதோ காதல் காதல் என்கிறார்களே அது என்ன? கணவன் மனைவி என்பது இன்றைக்கு உங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற உரிமை. நீங்கள் காதலன் காதலியாக மாறி, அந்தக் காதலை வாழ்க்கையிலே எப்படி அனுபவிப்பது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகள் வேண்டும். அதற்குள்ளே தயவுசெய்து குழந்தைக்கு இடம் கொடுத்துவிடாதீர்கள்! இதுதான் என்னுடைய அன்பான வேண்டுகோள். முதல் குழந்தை குறைந்தபட்சம் ஒரு மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு வேண்டும். அடுத்த குழந்தைக்கு இடையிலே ஒரு ஐந்தாண்டு வேண்டும். இரண்டு குழந்தைகளுக்குப் பிறகு எங்களுக்கு வேண்டாம்; காரணம் நாங்கள் திருமணம் செய்து கொண்ட இடம் இரத்தினகிரி பாலமுருகன் ஆலயம், அங்கே இருக்கின்ற முருகப் பெருமானுக்கு ஒரே அண்ணன்தான். இறைதம்பதிகள் பெற்றதும் இரண்டே குழந்தைகள்தான். ஆகவே எங்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகளுக்கு மேலே வேண்டாம் என்கிற முடிவை இந்த மணமக்கள் அனைவரும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் உங்களை அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் இதுவரை தனியாக இருந்தீர்கள். இப்பொழுது சமுதாயத்தினுடைய அங்கமாக மாறி இருக்கின்றீர்கள்! உங்களுடைய ஒவ்வொரு செயலும் சமுதாயத்திலே பிரதிபலிக்கும். சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும். இனிமேல் நீங்கள் செய்கின்ற ஒவ்வொரு காரியமும் சமுதாயத்தினுடைய உயர்வுக்கென்று அமைந்ததாக வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மிகச் சிறந்த வாழ்க்கையைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் குழந்தைகளைச் செல்வங்களாகப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். குழந்தை ஒன்று, இரண்டாக இருந்தால் செல்வங்களாக இருக்கும். அதற்கு மேலே போனால் அவை குட்டிகளாக மாறிவிடும். குழந்தைகள் செல்வங்களாக இருக்க வேண்டுடுமே தவிர, அவற்றைக் குட்டிகளாக மாற அனுமதித்து விடாதீர்கள். அந்த ஒன்றை மாத்திரம் உங்களுக்கு இந்த நேரத்திலே சொல்லி, மீண்டும் உங்கள் நல்வாழ்வுக்கு என்னுடைய நல்வாழ்த்துக்களை என் சார்பிலும் தமிழகத்தின் தள நாயகர் டாக்டர் புரட்சித்தலைவர் அவர்கள் சார்பிலும் தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன் என்பதை அன்போடு அறிவித்து, அமைகிறேன்.

வணக்கம்.

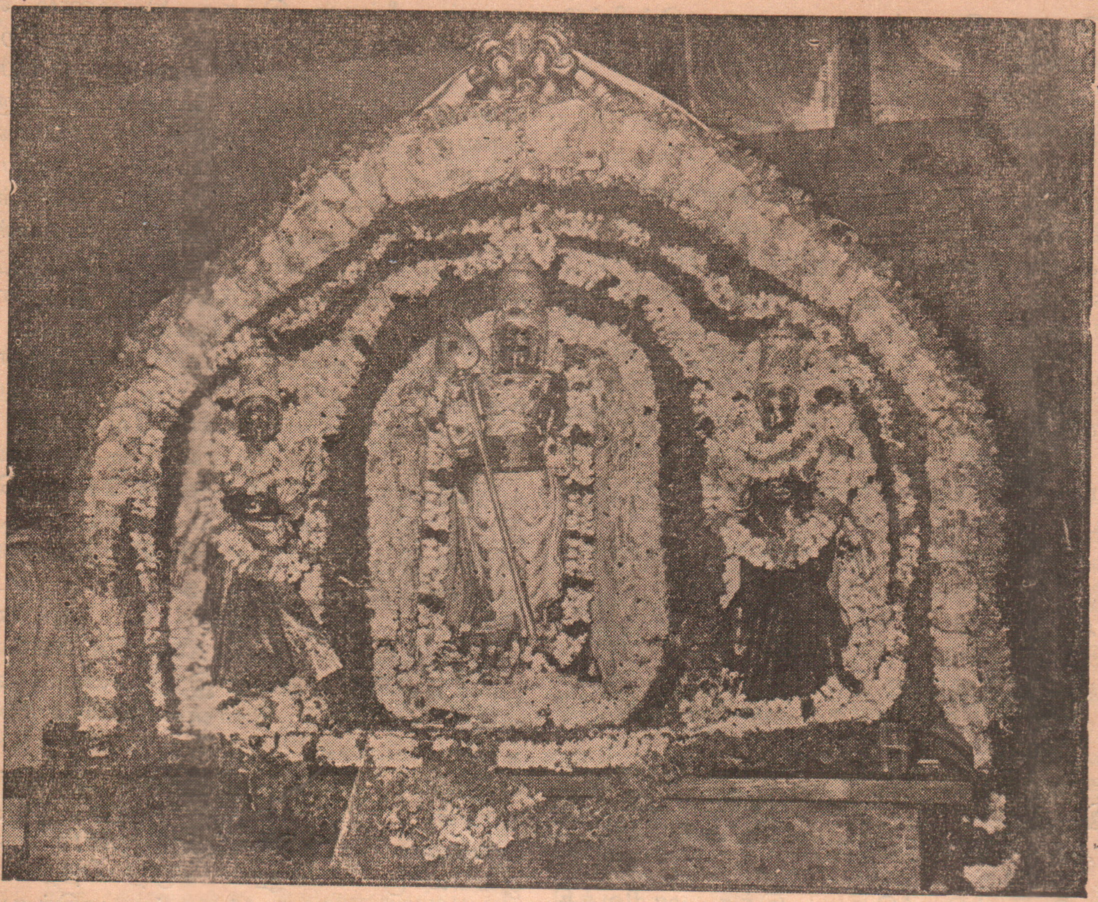

ஆறுமுகனுக்கோர் ஆலயம்

உனக்கோர் கோயில் அமைத்திட என்றன்
உள்ளம் தனில் ஆசை
தினையும் தேனும் தினமும் படைத்தே
செய்திடுவேன் பூசை
முருகா! (உனக்கோர்)

வென்றியில் சிறந்த பல்லவன் போலே
கல்லினில் கட்டட்டுமா!
நின்றவூர் பூசல் நாயனார் போலே
நெஞ்சினில் கட்டட்டுமா!
(உனக்கோர்)

மன்னவன் கொடுத்த பொன்னில் அமைத்தான்
வாதவூரில் வாழ்வான்
மற்றவர் பொருளைக் கொள்ளையிட்
டமைத்தான்
மங்கையெனும் ஆழ்வான்
திருமங்கையெனும் ஆழ்வான்

வழிபடல் அறிவேன் வழிப்பறி அறியேன்
வடிவேல் திருமுருகா!
வஞ்சமும் அறியேன் தஞ்சமும் நீயே
பெரும்பொருள் தாமுருகா!
(உனக்கோர்)

—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

மனிதர் நட்பும்—முருகர் அன்பும்

பக்தி செய்து முருகன்மீதே பற்றுவையடா!
சித்தத் தூய்மையோடு நல்ல முக்திஉண்டடா!
புத்திகெட்ட மனிதர்மீதில் பாசம் ஏனடா?
பித்தம்கண்டு துன்பம்விளையும் உண்மை
தானடா!
(பக்தி)

நேற்றுநட்பு நாளைபகையாம் மனித ஜாதியில்
மாற்றம்இல்லை என்றும் அன்பாம் இறைவன்
நீதியில்
அளவுகாணும் மனிதர்அன்பு நிலையும்
இல்லையே!
எல்லையற்ற இறைவன்அன்பில் தொல்லை
இல்லையே!
(பக்தி)

மனிதர் அன்பை ஏய்க்கும்போது ஏதுநிம்மதி?
உடைந்துபோன உள்ளம்சேர்க்கும் இறைவன்
சந்நிதி
மலரென்று எண்ணும்மனங்கள் கல்லைக்
காட்டுது
கல்லாகிநின்றும் தெய்வம் கருணை கூட்டுது
(பக்தி)

—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ? எளிதோ?

பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பந்தம்
சென்னை.

தமிழ்நாடாம் நங்கைக்குத்திலகம் போன்று அமைந்தது திருவாரூர். ஓர் ஊரின் சிறப்பை அவ்வூரில் எழும் ஒலியாலும் ஓசையாலும் அளத்தல் அந்நாளைய மரபு. திருவாரூரிலே 'வேத ஓசையும், வீணையின் ஓசையும், சோதிவானவர் தோத்திர ஓசையும், மாதர் ஆடல் மணி முழவு ஓசையும் கீத ஓசையும்' எப்பொழுதும் நிறைந்திருந்தனவாம். இங்குக் கூறியஓசைகளெல்லாம் மக்களுடைய மன மகிழ்ச்சியை அறிவிக்கின்றனவேயன்றி அவர்களுடைய குறிக்கோளை வெளியிடவில்லை. சாதாரண வரலாற்றைச் சொல்ல வருகிற கவிஞர்கள் இதனுடன் நிறுத்தி விடுவர். ஆனால், வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் பாடி, அதனாலே, நாட்டை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்பிய சேக்கிழார் இதனுடன் நிறுத்தவில்லை. திருவாரூரிலே மேலே கண்ட ஓசைகள் மட்டும் நிறைந்திருந்தால் தமிழ்நாட்டின் ஏனைய நகரங்களைப் போலத் தான் அதுவும் இருந்திருக்கும். தமிழ் நாட்டின் தவப்பயனாய்த் தோன்றிய நம்பியாரூரர் ஆகிய சுந்தரமூர்த்திகள் அங்கே வந்து தங்கவும், பரவையாரை மணக்கவும், திருத்தொண்டத்தொகை பாடவும் அவ்வூருக்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு வேண்டும் அல்லவா?

பெரியவர்கள் ஓர் ஊரில் தோன்றவேண்டுமானால், அவ்வூரும் அதற்கேற்ற நிலைக்களமாய் அமைய வேண்டும். சுந்தரமூர்த்திகள் வந்து தங்குவதற்குரிய சிறப்பைப் பெற்றது திருவாரூர் என்பதைச் சேக்கிழார் இதோ காட்டுகிறார். வள்ளலார் திருவாரூர் மருங்கெலாம், "தெள்ளும் ஓசைத்திருப்பதிகங்கள் பைங்கிளிகள் பாடுவ; கேட்பன பூவைகள்" என்ற அடியால் இவ்வுண்மை விளக்கப்படுகிறது. தேவாரங்களைக் கிளிகள் பாட, மைனாப் பறவைகள் கேட்கின்றனவாம். கிளிகள் தேவாரம் பாட வேண்டுமானால் அவ்வூரிலுள்ளமக்கள் ஓயாமல் தேவாரப்பாராயணம் செய்திருக்க வேண்டுமல்லவா? இவ்வளவு நற்பண்புடைய மக்கள் வாழுகின்ற நாட்டில் அரசன் எத்தகையவனாக இருப்பான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

'மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர்கட்கு எல்லாம், கண்ணும் ஆவியும்' போன்ற மனுநீதிச் சோழன் இவ்வழகிய சோணாட்டை ஆட்சி செய்கின்றான். அறம், பொருள், இன்பம் பயக்கும் அறநெறி தவறாமல் மறங்கடிந்து, அரசர்களெல்லாம் போற்ற ஒப்பற்ற ஆட்சி செய்யும் மனு வேந்தனுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்து வளர்கின்றான். இவன் தந்தை என்ன தவம் செய்தானோ இப்பிள்ளையைப் பெற என்ற திருக்குறளுக்கு ஏற்ப அரசிளங்குமரன் கலைகள் பலவற்றையும் கற்றுத் தெளிகின்றான்.

ஒரு நாள் மாலைப்பொழுது, யாவர் மனத்தையும் இன்பம் ஈர்க்கின்றது. வெளியே சிற்றுலாச் செல்லத் தூண்டுகிறது. அரசகுமாரனும் உலவப் புறப்படுகிறான், முரசம் முழங்குகிறது. சங்கொலி ஒரு பால் துளும்புகிறது; வீரர்கள் சூழ்ந்து வருகின்றனர். ஆரத்தி எடுக்கும் பெண்கள் ஒருபுறம்; மங்கலம் கூறி வாழ்த்துகிறவர் ஒரு புறம். இவை அனைவரின் நடுவே பொன்னால் ஆகிய தேரின்மேல் அரசகுமாரன் அமர்ந்து அழகாகக்காட்சி அளிக்கின்றான்.

'அம்மா' என்ற அலறல் ஒலி எழுகின்றது. யாவரும் மருள்கின்றனர். இங்குமங்கும் பார்க்கின்றனர். எங்கிருந்து எழுந்தது இவ்வொலி? நெஞ்சைக்கசக்கிப் பிழிவதுபோன்ற குமுறல்! ஆ, இதென்ன? பசுங்கன்று தேர்க்காலின் அடியில் கிடக்கின்றதே. ஐயோ! ஒரே இரத்த வெள்ளம்! அரசிளங் குமரனும் இக்காட்சியைக் காண்கிறான். "பூங்கோயில் அமர்ந்தருளும் பெருமானே! ஈதென்ன கொடுமை! இந்தப் பசுவும், இதன் கன்றும் இன்று என் உணர்வெனும் பெருமையை எல்லாம் உண்டுவிட்டனவே. மண்ணுலகம் காக்கும் என் தந்தைக்கு மகனாக நான் ஏன் பிறந்தேன்? உலகில் இல்லாப்பழியை அவ

ருக்குத் தேடித்தரவா பிறந்தேன். அமைச்சர்களே! எந்தையார் இதனை அறியாமுன்னம் என்ன கழுவாய் தேடவேண்டுமோ, அதனை உடனே செய்திடுக'' என்று வேண்டுகிறான்.

'சோழனின் பழிச்சப்தமோ! அவன் பாவத்தின் ஒலியோ! அரசகுமாரன் உயிரைக் கொள்ள வரும் எமனுடைய வாகனத்தின் கழுத்து மணி ஓசையோ! என்று சொல்லும்படியாக நீண்ட நாளாக ஒலிக்காத அரண்மனை ஆராய்ச்சிமணி ஒலிக்கிறது. என்றும் கேளா இந்த மணி ஓசையைக் கேட்ட வேந்தன் விரைந்து வாயிலுக்கு

இளையஆன் கன்று தேர்க்கால்
இடைப்புகுந்து இறந்த தாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து
விளைத்தது இத்தன்மை என்றான்''
பெரிய., திருநகரம்-31

பார்ப்பதற்கு எளிமையாகவும், பொருள் விளக்கமாகவும் உள்ள இப்பாடலிலே சேக்கிழாரின் கவித்திறம் பொங்கி வழிவதைக் காணலாம் பேசுபவன் மதிநுட்பம் மிகவுடைய முதலமைச்சன். பேசப்படுபவன் உலகம் போற்றும் மனுநீதிச்சோழன் குற்றம் இழைத்தவன் சோழ

ஐங்கரர் விளக்கம்

விநாயகருக்கும் 'ஐங்கரர்' என்பது ஒரு திருப்பெயரே. விநாயகரின் ஐந்து கைகளும், அவர் புரியும் ஐந்தொழில்களை அறிவிக்கும். கும்பம் ஏந்திய கை படைத்தல்; மோதகம் தாங்கிய கை காத்தல்; அங்குசம் உள்ள கை அழித்தல்; பாசம் பற்றிய கை மறைத்தல், தந்தம் வைத்த கை அருளல் ஆகிய தொழில்களைப் புரிகின்றன.

இனி இவைகளே திருவைந்தெழுத்து மந்திர நிலையினை உணர்த்துவதாகவும் ஆன்றோர்கள் கூறுவர். அங்குசம் தாங்கிய வலக்கை சிகரம். பாசம் பற்றிய இடக்கை வகரம். தந்தம் ஏந்திய வலக்கை யகரம், மோதகம் உள்ள இடக்கை நகரம். துதிக்கை, மகரம். இங்ஙனம் சிவாயநம என்னும் திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தின் நிலையைப் பிள்ளையாரின் ஐந்து திருக்கரங்கள் உணர்த்துகின்றன.

வருகிறான். ஈதென்ன புதுமை! மனிதர் யாரும் இங்கில்லையே! ஒரு பசுவன்றோ நிற்கிறது. ஏன் இதன் கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகுகிறது. கொம்பால் இது மணியை அடிப்பானேன்? அரசனுக்கு வியப்பும் ஆராய்ச்சியும் ஒருங்கே தோன்றுகின்றன. அருகே அமைச்சர்கள் நிற்கின்றனர். அமைச்சர்கள் செம்மையாக இருந்தால் இத்தகைய அநீதி நடைபெறுமா என்று கேட்பான் போல அவர்களை இகழ்ந்து நோக்குகிறான். இந்நிலையில் முதலமைச்சன் மிகவும் பணிவுடன் அரசனின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிக் கூறுகிறான்.

''வளவ! நின்புதல்வன் ஆங்கோர்
மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில்தேர்த் தானை சூழ
அரசுலாந் தெருவில் போங்கால்

னின் ஒரே புதல்வன். குற்றம் இழைக்கப்பெற்றது பசுங்கன்று. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அரசனின் மகன்செய்தகுற்றத்தை அரசனிடமே எடுத்துக்கூற வேண்டிய இக்கட்டான நிலை அமைச்சனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவு அழகாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் அமைச்சன் பேசுகிறான். 'வளவ' என்று விளிக்கின்றான் மன்னனை. வளவ என்ற சொல்லுக்குச் சோழன் என்று பொருளானாலும் வளப்பமுடைய நாட்டின் தலைவனே என்பது இங்கே பொருளாகும்.

எனவே, நடைபெற்ற இச்சிறு நட்டத்தைப் பொருட்படுத்த வேண்டா என்பது குறிப்பு. அடுத்து யார் குற்றம் செய்தார் என்று அறிந்து கொள்ளத் துடிக்கும் மன்னனை நோக்கி ''நின் புதல்வன்'' என்று கூறுவதனால் ஓரளவு மன்னனின் கோபத்தைத் தணிக்க முற்படுகிறான். இதனையடுத்து 'ஆங்கு' என்ற சொல்லால்

எங்கோ ஒரு தவறு நடந்துவிட்டதைக் குறிக்கிறான். மனித மனம் கண்ணெதிரே காணும் கொடுமையில் ஈடுபடுவதுபோல வெகு தூரத்திற்கப்பால் நடந்த ஒன்றில் ஈடுபடுவதில்லை. 'ஆங்கு' என்ற சுட்டால் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியின் கொடுமையை மேலும் குறைக்க முற்படுகிறான் அமைச்சன்.

இனி 'மணிநெடுந் தேர்' என்பது தொடங்கி 'போங்கால்' என்பதுவரை அரசகுமாரனைப் பற்றிய செய்தியாகும். 'மணிகள் கட்டிய பெரிய தேரின் மேல் ஏறித் தேர்ப்படைகளும் யானைப் படைகளும் சுற்றிலும் சூழ்ந்து வர, அரசர்கள் உலாப்போவதற்கே உரிய தெருவில் போகும் பொழுது' என்பதே இவ்வடியின் பொருள். இதிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் மிக்க பொருளாழம் உடையதாய் அமைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. தேர் போகும் பொழுது அதில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்கும். ஆதலால் பசுங்கன்றின் சப்தத்தை அரசகுமாரன் கேட்டிருக்க முடியாது என்பது கருத்து. நெடுந்தேர் என்றதால் அவ்வளவு உயரத்தில் இருந்து பசுங்கன்றைப் பார்த்திருக்க முடியாது என்ற குறிப்பையும் பெற வைக்கிறான். மேலும் தேர்ப்படைகளும் காலாட்படைகளும் தேரை நான்கு புறமும் சுற்றிச்சூழ்ந்து வருவதால் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இக்கன்றைக் குமரன் பார்த்திருக்க வழியில்லை என்பதும் அமைச்சரின் வாதம். இத்தனை பேர்களும் சூழ்ந்து வருகையில், இவர்களைத் தாண்டி வந்து தேர்க்காலில் பசுங்கன்று அகப்பட்டது என்றால் அதனைத் தடுக்காமல் இச்செயல் நிகழவிட்டது சூழ்ந்து வந்த வீரர்களின் குற்றமே அன்றி, அரசகுமாரன் குற்றமன்று என்பதையும் அமைச்சன் குறிப்பாக அறிவிக்கிறான்.

இன்று கூட எத்தனையோ விபத்துகள் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் முதல் குற்றவாளி யார் என்று முடிவு செய்கையில் குற்றம் நடந்த இடத்தைத்தான் கணக்கு எடுக்கிறார்கள். இடப்புறம் வண்டிகள்செல்கையில்இதனை மீறி வலப்புறமாகச் சென்று, அதனால் விபத்து ஏற்பட்டிருப்பின் வலப்புறம் சென்றவனே அதிகக் குற்றம் இழைத்தவனாகிறான். 'உள்ளே போக மட்டும்' என்று அடையாளமிட்டுள்ள தெருவின் வழியாக ஒருவன் வெளியேவர முயன்று அதனால் விபத்து ஏற்பட்டிருப்பின், அவன் இரண்டு குற்றங்கள் இழைத்தவனாகின்றான். காரணம் உள்ளே செல்லும் வண்டிக்காரனுக்குமட்டுமே இட உரிமை (Right of Passage) இந்த இடத்தில் உண்டு.

இவ்வுண்மையை மனத்தில் கொண்ட அமைச்சன் 'அரசு உலாம் தெருவில் போங்கால்' என்று கூறுகிறான். தேரும் படைகளும் செல்லக்கூடாத வழியாக இருந்து அதில் குமரன் சென்றிருந்தால் ஒரு வேளை குற்றமாகலாம். ஆனால், அவன் சென்றது அரசன் உலாப் போவதற்கு உரிமை உரிய வழி அல்லது தெருவாகும். இன்னும் கூறப்போனால் பசுங்கன்றுக்கு அங்கே வர உரிமையே இல்லை எனக் கூட கூறலாம். எனவே, இந்தத் தெருவில் பசுங்கன்று வந்து தேர்ச்சக்கரத்தில் வீழ்ந்தது என்றால் அது குமாரன் குற்றம் ஆகாது என்பது அடுத்த வாதம்.

'இளைய ஆன் கன்று' என்று கூறியதால் அது துள்ளித் திரியும் இயல்புடையது என்பதும், விபத்து நேரும் என்பதை அறியாத பருவம் உடையது என்பதையும் குறித்துவிட்டான். 'தேர்க்கால் இடைப் புகுந்து' என்ற சொல்லால் வேண்டுமென்றே தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன் இக்கன்று வந்து வீழ்ந்தது போலும் என்ற கருத்தையும் குறிப்பிடுகிறான். 'புகுந்து' என்ற சொல்லில் எவ்வளவு பொருளாழம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. விலக்கி இருந்தாலும் புகுந்து கொள்ளும் முடிவுடன் இருப்பவர்களை எவ்வாறு விலக்க முடியும்? எனவே, இது ஒருவர் குற்றமும் அன்று என்று கூறுபவன்போல் கூறுகிறான் அமைச்சன்.

இத்துணைப் பொருளையும் வெளிப்படையாக அமைச்சன் கூறியதாகக் கவிகூறவில்லை. ஆனால், பாட்டை அதிலுள்ள சொற்கள் அமைக்கும் முறையில் இவ்வளவு பொருளையும் புகுத்திவிட்டார். இதுதான் சிறந்த தலையாய கவிதை எனப்படும்.

நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியின் கொடுமையைக் குறைத்து மன்னனிடம் பக்குவமாக அமைச்சன் ஒருவன் எடுத்துரைக்கிறான். அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன், பசு அடையும் துன்பம் அனைத்தையும்தான் பெறத் தொடங்கிவிட்டான். தன்னை மறந்த நிலையில் புலம்பத்தொடங்கிவிடுகிறான். உயிர்களைக் காப்பதற்கென்றே கடமை பூண்ட என் செங்கோலின் திறம் இருந்தவாறு என்னே என்று வருந்துகிறான். அரசனுடைய வருத்தம் எல்லை மீறிவிடுகிறது. ''என்ன செய்தால் தீரும்'' என்கிறான் மன்னன். அமைச்சர்கள் அவன் வினாவைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் மேல் தவறு இல்லை. ''இறந்தவர்களைப் பார்த்து என்ன செய்தால் இது தீரும்?'' என்று கேட்பதே சற்று வியப்பை அளிக்கிறது.

காரணம் தெரியுமா?

ஆண்டவனை வணங்கி வழிபட்ட பிறகு ஆலயத்தின் வாயிலில் சிறிது நேரம் அமர்ந்து வரவேண்டும் என்று பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள்? அதற்கு என்ன காரணம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? தெரியாவிட்டால் அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்டுங்கள்.

காரணம் இதுதான்

இறை ஆலயங்களில் ஏழு சிரஞ்சீவிகள் தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இறைவனை வழிபடும் பக்தர்களைப் பின்தொடர்ந்து அவர்களுடைய வீடுவரை துணையாக வந்து மரியாதை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அச்சிரமம் தரக்கூடாது என்பதனால் ஆலய வாயிலில் அமர்ந்து அச்சிரஞ்சீவிகளை வணங்கி ''நாங்கள் சென்று வருகிறோம். நீங்கள் இருங்கள்'' என்று கூறி விடை பெற்றுப் பக்தர்கள் வீடு திரும்பவே, ஆலய வாயிலில் சற்று அமர்ந்து வர வேண்டும் என்பதாகப் பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

உயிர் இருந்து நோயுடன் போராடும் பொழுது இவ்வினாச் சிறந்ததுதான்; ஆனால் உயிர் போய் விட்டபிறகு இவ்வினாவிற்குப் பொருளே இல்லை. இறந்தவர்களை மீட்டும் உயிருடன் எழுப்பும் வித்தை, மனிதனுக்குக் கை வருகிற வரை இவ்வினாப் பயனற்றதுதானே.

எனவே மன்னன் இறந்த கன்றை நினைத்துத்தான் 'என்ன செய்தால் தீரும்?'' என்று கேட்டதாகக் அமைச்சர்கள் நினைத்துவிட்டனர். உடனே அவ்வினாவிற்குப் விடை கூறுமுகமாக 'அரசே, நடந்துவிட்ட இச்செயலுக்கு வருந்திப்பயன் இல்லை. இதனால் எவ்வித நன்மையும் விளையப் போவதுமில்லை. அந்தணர்கள் பசு வதையைப் போக்க விதித்துள்ள கழுவாயைச் செய்வதே முறையாகும்' என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் மன்னவன் என்ன செய்தால் தீரும் என்று கேட்டது மகனுடைய பாவத்தைப் போக்குவதற்கன்று. பசுங்கன்றின் உயிரை மீட்பதற்கும் அன்று. அவன் வினாவெல்லாம், பசு பெற்று வருந்தும் துயரத்தைக் கருதியேயாகும். கொலை என்ற காரணத்தால் அமைச்சர்கள் அஞ்சினார்களேயன்றிப் பசுவின் துயரத்தை அவர்கள் பொருட்படுத்தியதாகவே தெரியவில்லை.

ஆறறிவு படைத்த அவர்கட்குப் பசுவின் அழுகுரல் காதில்கூட விழவில்லை; அதன் கண்ணீர் அவர்கள் கண்ணிலும் படவில்லை. ஆனால் மன்னவன் மனநிலை வேறாக உள்ளது. அரசனின் கடமைபற்றி அவன் ஒரு கருத்தைக் கொண்டுள்ளான். உயிர்களைக் காக்கும் மன்னவன், அவ்வுயிர்கட்கு உண்டாகும் ஐந்து வகையான துயரத்தைப் போக்குவதே கடனாகும் என்று கருதுகிறான்.

''மாநிலம்காவலன் ஆவான் மன்னுயிர்க்காக் கும்காலைத்
தான் அதனுக்கு இடையூறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர் தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்தும் தீர்த்து அறங்காப்பான் அல்லனோ''

(பெரிய: திருநகரம் :36)

என்ற பாடலால் உயிர்கட்குத் தன்னாலும், தன் படையாலும், பகையாலும் கள்வராலும் ஏனைய விலங்கு முதலிய உயிர்களாலும் உண்டாம் தீங்கைத் தடுத்து நன்மை விளைவிப்பவனே அரசன் என்ற கருத்து பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு துயர் தீர்க்கவேண்டிய மன்னனாலேயே அல்லது அவன் மகனாலேயே உயிர்கட்குத் தீங்கு நேரிடின் அவனை என்னென்று குறிப்பது? எனவே, அரசன் அமைச்சர்கள் கூறிய அறிவுரையை எடுத்துக்கொள்ள துணியவில்லை, அன்றியும் அவ்வாறு செய்தால் இரண்டு நஷ்டங்கள் ஏற்படும் என்று கூறுகிறான் முதலாவது, இப்பசுவின் வருத்தம் தீராது. இரண்டாவது அறமும் நிலை புரண்டுவிடும். எத்துணையளவு 'பிராயச்சித்தம்' எனப்படும் கழுவாய் செய்யினும் அது ஒரு வேளை அரசகுமாரன் பாவத்தைப் போக்கலாம்; ஆனால், 'குழக்கன்றை இழந்து அலறும் கோ உறு நோய் மருந்து ஆகுமோ'. எனவே, பசுவின் துயரத்தைப் போக்காத எந்தக் கழுவாயும் பயன் அற்றதே' என்பது மன்னனுடைய வாதம்.

அடுத்து அவன் கூறுவது அமைச்சர்கட்கும் அச்சத்தை விளைவிக்கிறது. 'என் மகன் செய்த பாதகத்துக்கு மட்டும் கழுவாய்' தேடிவிட்டு, அந்நியன் ஓர் உயிர் கொன்றால் அவனைக்கொல்வேனானால் அறம் பிழைத்துவிடாதோ? என்று அரசன் பேசுகையில் யார்தான் மறுத்துக் கூற இடமுண்டு? அரசனுடைய மனம், நினைத்தற்கு அரிய வழியில் செல்வதை அறிந்த அமைச்சர்கள் மிகவும் அஞ்சிவிட்டனர். எவ்வாறாயினும் இதனைத் தடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரே முடிவுடன் ஒரு வாதம் பேசத் தொடங்கிவிட்டனர். ''அரசே இது என்ன புதுமை! மைந்தனை இதற்காக கொல்வதா? இதுபோல் முன்னர் யாரேனும் செய்தது உண்டா? அரசன் காக்க வேண்டியவற்றுள் தலையாயது மரபு அன்றோ? இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மறை நூல்கள் மொழிந்தபடி செய்தல் அன்றோ மரபு? என்ற முறையில் வாதிட்டனர்.

மரபைக்காத்தல் என்ற இப்புதுமுறை வாதத்தைக் கேட்ட மன்னனுக்குப் கோபம் பொங்கி வருகிறது. நெருப்பின் பட்ட செந்தாமரைபோல அரசன் முகம் கோபத்தால் கரிந்து விட்டது. அறமுறை ஆராயாத அமைச்சர்களே மரபைப்பற்றி பேச வந்துவிட்டீர்களே நீங்கள். எப்பொழுது மரபு ஏற்படமுடியும்? இதுபோல் முன்னர் இவ்வுலகில் ஒரு செயல் நிகழ்ந்தது உண்டா? ஒரு பசு பெருந்துயரம் தாங்காமல் கதறியழுது அரண்மனை வந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது உண்டா? முன்னர் நடந்தறியாத இச்செயலை ஆராயப்புகுங்கால் மரபைப் பற்றி பேசுவது எத்துணைத் தவறானது'' என்று அவர்களை மன்னன் இடித்துக் கூறிவிட்டு, அடுத்து தமிழன் கண்ட அறத்தை விளக்குகிறான்.

அரசன் அறிந்த அறத்தை விளங்கிக் கொள்ள 'அறிவினால் ஆகுவது உண்டோ பிறி தின் நோய் தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை' என்ற திருக்குறளை முதலில் கருத்தில் இருத்த வேண்டும். பிற உயிர்கட்கு வரும் துன்பத்தை தமக்குவந்ததுபோலக் கருதி, அதனைப் போக்க முற்படாவிடில் ஒருவன் பெற்ற அறிவினால் எப்பயனும் இல்லை என்பதே இக்குறள் குறித்த பொருள். இதற்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர் 'இது பெரும்பான்மையும் அஃறிணைக்கண் நுண்ணிய உடம்புடையவற்றைப் பற்றி வருத வின் பிறிதின் நோய் என்றார்' என்று கூறிச் சென்றதும் அறிதற்பாலது. எனவே, அறிவு டைய ஒருவன் கடமையாவது அஃறிணை உயி ராயினும் அது துன்புற்றவழி அத்துன்பம் துடைக்க முற்படல் வேண்டும். முற்படல் வேண்டும் என்று கூறியதால் 'ஏதோ என்னால் ஆனமட்டும் முயன்று பார்த்தேன். ஆனால், அத்துன்பத்தைப்போக்க முடியவில்லை' என்று கூறிவிடுதல் மட்டும் போதாது. பிற உயிர் படும் துன்பத்தை எவ்வாற்றானும் போக்க முற்படல் வேண்டும்; அது இயலாது போயின் இவ்வுயிர் படுந்துன்பத்தைத் தானும் அனுபவிக்கவேண் டும் என்பதே தமிழன் கண்ட அறமாகும். தனக்கு வந்த நோயை ஒருவன் போக்க இறுதி வரைப் போராடுகிறான் அன்றோ? இனி என் முயற்சி ஒன்றும் இல்லை என்று கூறிவிட்டு வாளா இருந்துவிடுதல் இல்லை அன்றோ? எனவே பிற உயிர்கட்கு வருந்துன்பத்தைப் போக்க இறுதிவரை போராடுதலும் அது இய லாத வழி அதனுடன் சேர்ந்து தானும் அத் துன்பத்தை அனுபவித்தலுமே தக்கதாகும். இந்த அறநெறியையே மனு வேந்தனும் மனத் துட்கொண்டு பின்வருமாறு பேசுகிறான்;

''எனமொழிந்து மற்றுஇதனுக்கு
இனி இதுவே செயல்இவ்ஆன்
மனம் அழியும் துயர்அகற்ற
மாட்டாதேன் வருந்தும்இது
தனதுறுபேர் இடர்யானும்
தாங்குவதே தருமம் என
அனகன் அரும் பொருள்துணிந்தான்
அமைச்சரும் அஞ்சினர்அகன்றார்''
(பெரிய; திருநகரம்:42)

இப்பசுவின் துயரைப்போக்கவில்லையா யின், இது வருந்தும் துயரத்தை யானும் ஏற்று அனுபவிக்கவேண்டிய செயலைச் செய்தலே அறம் என்று துணிந்து விட்டானாம் மன்னன். அவன் கருத்தறிந்த அமைச்சர்கள் அச்சத் துடன் அவ்விடம் விட்டு அகன்றார்கள்.

பசுவின் துயரத்தைப் போக்கவேண்டுமா யின் அதற்கு ஒரேவழிதான் உண்டு. அதாவது அப்பசுவின் கன்றை உயிர்ப்பித்து எழுப்பினால் ஒழியப் பசு மகிழ்ச்சி யடையாது. இறந்த கன்றை எழுப்புதல் என்பது மனித முயற்சியின் அப்பாற்பட்ட ஒன்று. எனவே எஞ்சியிருப்பது ஒரே வழிதான். அதனை அரசன் பேசுகிறான். இப்பசுவின் பெரிய துன்பத்தை யானும் தாங்கு வதே முறை என்று அவன் குறிப்பிடுகையில் அஞ்சத்தகுந்த ஒரு முடிவை மேற்கொண்டுவிட் டான் என அமைச்சர்கள் அறிந்தனர்.

தற்காலத்தில் பிறர் துயரங்கண்டு நமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைக் கடித மூலமாகவும் நரம்பு இல்லாத நாக்கின் மூலமாகவும் மிக எளிதாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளப்பழகிவிட்ட நமக்கு, அரசன் முடிவு என்னவென்று அறிந்து கொள்ளுதல் இயலாத காரியந்தான். தனது மகன் உயிருடன் இருக்கையில் அவனை இழந்த வருத்தத்தை அரசன் மேற்கொள்வதாகக் கூறி னால் அது கலப்பற்ற பொய் என்று கூறாமலே விளங்குமன்றோ!

எனவே, மன்னர் மன்னனான மனுநீதிச் சோழன் உண்மையிலேயே பசுவின் துயரைத் தானும் தாங்க முடிவு செய்துவிட்டான். இவ் வாறு செய்வதால் பசுவுக்கு என்ன பயன் என்ற வினாவை எழுப்பிப்பயன் இல்லை. பசுவுக்குப் பயன்படும் முறையில் ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாத அரசன், அக்கொடுமையைப்பார்த்துக்கொண்டு வாளாவிருத்தல் தகாது என உணர்ந்து, அறி வின் பயன் தானும் அந்நிலை அடைதலே எனத் துணிந்துவிட்டான். இனிப்பசுவைப்பற்றிய கவலை இல்லை. ஏனெனில், அதன் துயரைக் கண்டுவைத்தும் அதனைப்போக்காமல் வாளா இருந்துவிட்ட பாவம் அவனைச்சாராது அன்றோ?

இம்முடிவுக்கு வரத்தான் அரசனுக்கு ஆராய்ச்சி தேவைப்பட்டதே தவிர, முடிவு செய்துபின், அதைக்கொண்டு செலுத்தலில் அதிகக்காலந் தாழ்க்கவில்லை.

''ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக்கு
உள்ளான்என்பதும் உணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்கை
கடன்என்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் தேர்ஆழி
உறஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி
அரிதோமற்று எளிதோதான்''

தனக்கு மற்றொரு மகனும் இல்லை என் பதை மறந்துவிட்டு, அறவழிசெல்லும் கடமை ஒன்றையே பெரிதென மதித்த மனுவேந்தன் மகனுடைய மார்பில் தேரின் சக்கரம்ஏறும்படி அவனைக்கிடத்தித் தேரைச்செலுத்தினான்.

தமிழன் கண்ட அறம் எத்தகையது என் பதற்கு இதனினும் வேறு சான்று வேண்டுமோ? பிறிதின் நோய் தந்நோய்போலப் போற்றலும் இதுதானே! இயன்றவரை நோயைப் போக்க முயன்றான்; அது இயலாதவழி மனிதன் என்ன செய்கிறான்? நோயை ஏற்று அனுபவிக்கிறான் அன்றோ? அதையே மன்னனும் செய்து குறள் வழி வாழ்ந்து அழியாப்புகழை எய்திவிட்டான்.

இயற்கை முறைத் தியானம்!

டாக்டர் ந. சஞ்சீவி,
தலைவர் - தமிழ் இலக்கியத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

இந்தக் காலம் அறிவியல் காலம். எதையும்-எவரையும் அறிவுகொண்டு ஆராய்தலே இயற்கை. அதுவே எளிமை, இன்பம். இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டனவற்றையும் அறிவுகொண்டு ஆராய முற்படுவதும் இயற்கை. முற்றிலும் அளந்து அறிய முடியாததையும் அளக்க முயலும் முயற்சியிலும் முடிந்தவரை அறிவியல் அடிப்படைகளைப் பயன்படுத்தலே அறிவு-அறம், பண்பு-பயன், காரணம் அறிவின் மிக மென்மை-நுண்மை நிலைதான் உணர்வு. கடின நிலை (Solid state) அறிவு; காற்று நிலை (Gasstate) உணர்வு, இரண்டும் கலந்த நிலை—கரைந்த நிலை நீர்ம நிலை (liquid state) அதனால்தான் ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனும்' 'பக்தி வலையில் படுவன்' என்கிறது மணிவாசகம்-திருவாசகம்.

இந்தப் பின்னணியில் மனித வாழ்க்கையின் இயல்பு பற்றியும் அதன் இலக்கு பற்றியும் சிறிது சிந்திப்போம்.

மனிதனின் மாபெருஞ் சிறப்பு - தனிப்பெருஞ் சிறப்பு - அவனுடைய மனம். இதுவே புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்று வேறுவேறு பெயர்களில் வேறுவேறு பண்புகள் காரணமாய் விளக்கம் பெறும். இந்த மனம் ஐம்புலன்கள் வாயிலாகவும் ஆறாம் அறிவாகிய பகுத்தறிவின் தன்மையாலும் உணரும் பொருளே உலகம் - உலக வாழ்க்கை-என்பதெல்லாம். எனவே மனம் இல்லையேல் ஒருவனுக்கு உலகமும் இல்லை. உலக வாழ்க்கையும் இல்லை. எனவே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமாய் உள்ள மனத்தால் அமைவது-இந்த உலக வாழ்க்கை. இதனால்தான் 'மனமே மன்பதை'-'மனமே வாழ்வு'-'மனம்போல வாழ்வு'-'உலகம் பலவிதம்' என்றெல்லாம் பேசுகிறோம். உண்மையில் உலகம் ஒருவிதமே! உள்ளங்களே பல விதம்!

இனி, இந்த இயற்கை அல்லது உலகம்அல்லது வாழ்க்கை என்றால் என்ன என்று எண்ணுவோம்.

புற-தோற்ற வேறுபாடுகளும், அக-தன்மை-ஒருமைப்பாடும் உடையது இயற்கை. அண்டம்-பகிரண்டம்-அகிலாண்டம்,-புற, தோற்ற வேற்றுமைகளை உடையது. அணு-அதன் அடிப்படை அக-தன்மை-ஒருமைப்பாடு உடையது. வேற்றுமையால் நன்மையும் தின்மையும் இன்பமும் துன்பமும் ஏற்படுகின்றன. இன்பமே அல்லது துன்பமே நிறைந்த-வாழ்க்கை இல்லை. இன்ப துன்ப வகைகளாலும் அளவுகளாலும் அனந்தகோடி வேறுபாடுகள் உடையதே மனித வாழ்க்கை.

இனி, பகுத்தறிவுடைய மனிதன் இன்பமே நிறைந்த-துன்பமே இல்லாத-எந்த நாளும் இன்பமே ஆகும் வாழ்வை இலக்காகக் கொள்ள இயலுமோ? கொண்டால் அடைய இயலுமா?-என்று எண்ணிப் பார்த்தல் இயற்கை - இன்றியமையாதது. இதை அவன் ஆறறிவோடு தோன்றிய காலம் தொட்டே - ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாகவே - செய்து வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்தச் செயலில் மிகப் பெருமளவில் ஒருமித்த-பெருமித்த-வெற்றி பெற்றதாய்த் தெரியவில்லை. வெற்றி பெற்றிருக்கக் கூடிய -விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய-ஒருசிலரும் அந்த அரிய பெரிய வழியை உலகிற்கு உணர்த்தியும் உணர்த்தாமலும், 'நீத்தார் பெருமை' பெற்றனர்! உலகும் அந்த எளிய அரிய-எஃகு வழியை அறியவும் பின்பற்றவும் மனம் கொள்ளாமல் மயக்கம் பெற்றது. அதனால் நாடுகட்கு இடையேயும், தனி மனிதர்கட்கு இடையேயும் ஓயாத போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெற்றே வருகிறது. காரணம் வித்து தனிமனிதன், விளைவு உலகம். வித்தாகிய தனிமனிதன் உள்ளத்தில் அவனைப்பற்றி இருக்கும் அச்சமும் கவலையும் அவாவும் அவனைப் பித்து ஆக்குகிறது. அதனால் அவன் பிறரையும் பித்தாக்குகிறான்; பேயாக்குகிறான்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்

திருவள்ளுவர் போன்றவர்கள் இந்த மனக் கவலை நீங்கினாலே 'தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்' சேர முடியும் என்கிறார்கள், அப்படியானால் தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்வது எப்படி? எப்போது? அறத்தோடும் பக்தியோடும் வாழ்வதே வழி என்கிறார்கள். ஆனால் அறத்தோடும் பக்தியோடும் இன்றைய சமுதாயத்தில் உலகில் மனிதன் வாழ முடிகிறதா? இல்லை. காரணம் எதிரொலி-ளி போல ஒருவனைப் பார்த்து ஒருவன் பித்தனாய்

பேயனாய் ஆவதில் போட்டியிடுகிறான்; போட்டியைப் போராக்குகிறான். விரட்டாமல் கொல்லாமல் வெல்ல முடியவில்லை; எனவே விரட்டிக் கொல்கிறான். இறுதியில் வல்லவனுக்கு வல்லவன் ஒருவன் கையால் தானும் மடிகிறான். இப்பிறப்பிலோ, எப்பிறப்பிலோ இதுவே மனிதகுல வரலாறு ஆகிறது. இப்போட்டி-போர் தவிர்க்கவே இடையிடையே அறவோர் சிலர் அவ்வக் காலத்திற்கு ஏற்ப அரற்றும் அறிவுரைகளே அறநூல்கள் ஆகின்றன. இந்த அறவுரையாளர்களும் கலையின் வலையில் கலையுரைத்த கற்பனை வலையில் வீழ்ந்தும்-மரபின் பாரத்தில்-மயக்கத்தில்-சிக்கியும் மக்கியும் தடுமாறினர். தடுமாறுகின்றனர். அவர்கள் கற்பனை வைக்கோல் போருக்குள் கருத்தூசியை மறைத்து வைத்தனர். இன்றைய அறிவியல் உலகிற்கு இந்த மறைப்புப் பெருவழியைக் கண்டு பிடித்தலே-ஞானமும் பொதுவுடைமை ஆவதற்குரிய-பெரிய பணியாகும்.

மனிதன் போட்டியிலும் போரிலும் சிக்குண்டு சீரழியும், சிறுமையைச் சிந்தித்தோம். ஒரு சிலர் விரட்டும் -வெல்லும்-வழியாம் கொல்லும் வழியில் போட்டியிலும் போரிலும் போகின்றனர். காரணம் அறியாமையும் அகந்தையும் மயக்கமும் மமதையும். இதை ஒழிக்கவே 'பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பல்' பற்றித் திருவள்ளுவரும் 'எல்லார்க்கும் எல்லாம்' பற்றிக் கம்பரும் கனவு கண்டனர். ஆனால் தமிழுக்குக் 'கதி' எனப்படும் இக்கம்பரும் திருவள்ளுவரும் கண்ட-இக்கனவு நனவாகவில்லை; ஆகுவதுபோல இருக்கும் இடங்களிலும் சிலரின் பேராசை பலரின் பேரமைதியைக் கலைக்கிறது. குலைக்கிறது. இதை உலக முழுவதும் எங்கும்-எப்போதும் பெரிதும் காண்கிறோம். அதனால் வீட்டையும் நாட்டையும் வெறுத்துச் செல்வதேஞானம் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையைமாற்ற முடியாதா? வீட்டிலும் வீதியிலும் நாட்டிலும் ஞானியர் வாழ முடியாதா? அன்றாட மனித வாழ்வில் அறம் - ஞானம்-பொங்கி வழிய முடியாதா? அதற்கு மனிதன் என்ன செய்யவேண்டும்? இந்த வினாகட்கு உரிய விடை; புறத்திலும் அகத்திலும் ஒருசேரப் பொதுவுடைமை உணர்வுபொங்க வேண்டும். புறப்பொதுவுடைமையும் பொய்ப்பதற்குக் காரணம் அகப்பொதுவுடைமை-'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியாப்' பராபரத் தன்மை'-மனித மனத்தில் வேர்பிடிக்காமையே. இந்த நிலையை மாற்ற என்ன வழி? திருவள்ளுவரும் சொல்லும் திருவழிதான் பெருவழி. அது.

'யானென தென்னும்செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்' (346)

என்னும் உயிர் வழி-உயர் வழி. ஆனால் திருவள்ளுவரும் இதை முற்றத் துறக்கும் முனிவர்கட்கும் துவரத் துறக்கும் துறவிகட்கும் உரிய வழியாகவே ஓதுகிறார் என்கின்றனர். இந்தப் பிரிவினையே பெருவினை-பெருநோய்வினை. காரணம் 'யான்' எனது என்னும் செருக்கறுக்கும்' செம்மை இந்த-இன்றைய உலகியலுக்கு-இல்லற வாழ்வுக்கு-உதவாது என்றாகிறது! அதன் அடிப்படையிலேயே அல்லல்கள் அனைத்தும் ஏற்படுகின்றன. இந்த மனப்பாங்கே இன்றைய துன்பங்கட்கு எல்லாம் காரணம். இதை ஆழ்ந்து-மூழ்கிப் பார்த்தால் உண்மை முத்து ஒளி வீசும். ஒரு புள்ளி-மையம்-என்று வைத்துக் கொண்டால் வட்டம் என்று ஒன்று ஏற்படும். புள்ளியே வைக்கவில்லை-மையமே வைக்கவில்லை-என்றால் வட்டம் எப்படி ஏற்படும்? வட்டம் இல்லையென்றால் வாட்டம் இல்லை. எனவே புள்ளியும் மையமும்தான் 'யான்' 'எனது' என்னும் எண்ணம். அதன் வளர்ச்சியாகிய செருக்கு-யான் எனது என்ற எண்ணம்-இல்லையேல் 'யாதும் நானே, யாவரும் நானே' என்ற பிரபஞ்ச ஒற்றுமை உணர்வு பீறிடும்; போட்டியும் போரும் புறமுதுகிடும். அப்புறம் கடவுளைக் கும்பிடும் கும்பிடும் அரைக் கும்பிடாகும். காரணம் எங்கும் இருக்கும் இறைவன் என்னிடத்திலுமே இருக்கிறான் என்று எண்ணும்போது கவிமணி பாடியதுபோல 'உள்ளத்தில் உள்ளானடி' என்று உணர்வோம். கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அழுவோமா? கை வெண்ணெயே கருத்து. அதை நாம் உற்றுப் பார்க்கப் பார்க்க ஏற்படும் சூட்டிலேயே அது உருகி விடும்; கடவுள் மணம் மணக்கும். அப்புறம் 'உலகம்' 'உள்ளம்' என்ற இரண்டுபட்ட நிலை இராது. 'உலகம் திருந்தல்' என்பதெல்லாம் உள்ளம் திருந்தலே' ஆகும். அந்நிலையில் ஆள் வேறு; அமைப்புவேறு-ஏன்? ஆள் பாதி, அமைப்பு பாதி என்ற நிலையும் பொன்றி, ஆளும், அமைப்பும் ஒன்றுபடப் பொலியும்நிலை ஏற்படும். அப்போதே பொதுவுடைமை பூத்தல் மட்டுமே புரியாது காய்த்தும் கனியும் ஆகும்.

இந்த விளக்கத்திற்குப் பின் இரு கேள்விகள் இயற்கையாக எழலாம். ஒன்று: இப்படி உள்ளம் உருகிய நிலையில்-யான், எனது என்னும் செருக்கு சிதைந்த நிலையில்-இந்த உலக வாழ்க்கை வாழ முடியுமா? இரண்டு, எத்தனை பேரால் இப்படி வாழ முடியும்? எல்லோராலும் இப்படி வாழ முடியுமா? முதற் கேள்விக்குப் பதில்; இந்த உலக வாழ்க்கை சரியாக இல்லை-நன்றாக இல்லை-என்று எண்ணித்தானே அதை மாற்ற ஆராய்ச்சி செய்தோம். அப்புறம் 'இந்த உலக வாழ்க்கை வாழ முடியுமா?' என்று கேட்பதில் பொருள் இல்லை. இந்த உலக வாழ்க்கையே-போட்டியும் போரும் நிறைந்த வாழ்க்கையே-நம்மை நாம் அறியாத வாழ்க்கையே-(நம் உள்ளத்திலேயேஉறையும் இறைவனை) விறகினில் தீயாய், பாலில் படு நெய்யாய், விளங்கும் இறைவனை-நாம் காணாமலே கழிக்கும் வாழ்க்கையே நல்ல வாழ்க்கை என்றால் அந்த வாழ்க்கையே வாழலாமே. ஆனால் அலைச்சல் அலைவு-உளைச்சல் உளைவு-இல்லா வாழ்க்கை வேண்டும். உள்ளத்திலேயே உறையும் இறைவனை-வாயானை-மனத்தானை- மனத்துள் நின்ற கருத்தானை மனத்தில் நின்ற கருத்திலேயே கண்டுகொள்ளலாம் என்று, அறிவியல் பகுத்தறிவு அடிப்படையிலேயே நினைத்தால் 'தூவெள்ளையேற்றான்' என்று ஒருவனைப் பழமைப்பாரப் பாதையில் கற்பனை வலைபின்னித் துன்பப்படவும் தேவையில்லை. நம் கருத்தாகவும்-நம் கருத்தைக் கடந்தும்-இருக்கும் கடவுளை-மோனக்கடலில் முளைக்கும் ஞானக் கதிரவனை, காளைமேல் வடிவில் காணக் கற்பனை செய்வானேன்? 'எனவே நினைப்பவர் மனமே கோயிலாய்க் கொண்டவனை நினைக்கும் மனத்தையே நினைத்துப் பார்ப்பதாலேயே-நினைவு அலைகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்ப்பதாலேயே-முழுவதுமாய் விழித்து ஊன்றிப் பார்ப்பதாலேயே-விருப்பு வெறுப்பும்-வேண்டுதல் வேண்டாமையும்-இல்லாமல் இருப்பதாலேயே-அதன் ஆற்றல் தானாய் அடங்கும். ஆம்! ஓடுகிறவனைக் கண்டால் தான் துரத்தும் நாய்க்குத் தொக்கு. நின்று உருத்துப் பார்ப்பவனைக் கண்டால் அது ஒருவேளை குரைக்கும், ஆனால்குரைத்துக் குரைத்துத் தோற்றுத் துவளும்! மனம்-எண்ண அலைகள்-அடங்கிய நிலையில் காற்றழுத்தம் காரணமாகப் புயலுக்குப் பின். ஏற்பட்ட அமைதியாய்க் கருத்து அழுத்தம் காரணமானமனப்

குடுமித்தேவர்

திருக்காளத்திமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் காளத்தி நாதருக்குக் கண்ணப்பர் தந்தப் பெயரே குடுமித்தேவர் என்பது. மலை உச்சியில் எழுந்தருளியிருப்பதால் கண்ணப்பர் 'குடுமித்தேவர்' என்று அழைத்தார்.

இறைவருக்குக் 'குடுமித்தேவர்' எனப் பெயர் வந்ததற்கு மற்றொரு சுவையான காரணமும் கூறப்படுகிறது. இறைவனுக்குச் சாத்துமபடி மலர் மாலைகளை நாள்தோறும் அவ்வூர் மன்னன் அனுப்பி வைப்பானாம். இறைவனுக்குச் சாத்திய பிறகு அதனைத் தமக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும் எனவும் மன்னன் கட்டளையிட்டிருந்தான்.

ஆனால் கோவில் அர்ச்சகனோ இறைவனுக்குச் சாத்தாமல் தன் அன்பு மனைவிக்குச் சாத்தியபின் அதனை மன்னனுக்கு அனுப்புவது வழக்கம். இப்படியாக அவன் செய்து வரும் நிலையில் ஒருநாள் அர்ச்சகனின் மனைவியின் கூந்தலிலிருந்த ஒருமுடி, மலர் மாலையில் சிக்கிக் கொண்டது. அம் முடியோடு அனுப்பப்பட்ட மலர் மாலையைக் கண்ட மன்னன் ஐயமுற்று, அர்ச்சகனை அழைத்துவரச் செய்து, மாலையில் முடி காணப்பட்ட காரணத்தை வினவினான்.

அர்ச்சகனும் பயந்து, ஏதேனும் காரணம் கூறிச் சமாளிக்க வேண்டும் என்பதனால் ''காளத்திநாதருக்குக் குடுமி உண்டு'' என்று கூறிவிட, மன்னனும் ''நாளை நான் பார்க்க வருகிறேன்.. காட்டுக'' என்று கட்டளையிட்டானாம்.

வீடு திரும்பிய அர்ச்சகன் தன் தவறுக்கு வருந்தித் தன்னை எப்படியும் காக்க வேண்டுமெனக் காளத்திநாதரின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிவேண்ட இறைவரும் ''நாளை மன்னன் வந்து பார்க்கும் போது நாம் தலையில் உச்சிக் குடுமியுடன் இருப்போம்'' என்று கூறியருளினார்.

மன்னனும் மறுநாள் வந்து இறைவரை உச்சிக் குடுமியுடன் பார்த்து வியந்தானாம். இக்காரணத்தால் திருக்காளத்தி நாதருக்குக் 'குடுமித்தேவர்'' என்ற திருப் பெயரும் தோன்றியது.

புயலுக்குப் பின் ஏற்பட்ட மோன அமைதியில் ஞானசூரியனைக் காணலாம்; கண்டு கடவுள் இன்பம்-பேரின்பம்-பெறலாம்.

இரண்டாவது கேள்விக்கு எளிமையாக இனிமையாகப் பதில் சொல்லலாம். எத்தனைப் பேரால் முடியும்?-எல்லோராலும் முடியுமா?- என்பது போலி இரக்கம். 'முதலில் நம்மால் முடியுமா? என்பது. முடியுமா என்று பார்ப்போம்- அதன் தன்மைகளை அனுபவிப்போம். அப்புறம் என்னால் முடிந்தது. எல்லோராலும் முடியும்' என்ற தெளிவு ஏற்படும். திரு. வி. க. பாடியது போல 'உள்ளம் திருந்தின் உலகம் திருந்தும்.'

ஆம்! 'யானும் பொய்; என் ஞானங்களும் பொய்' என்று உணரும் போதே-உள்ளமும் இல்லதாய் உருகும்போதே-உண்மை ஒளிவீசும். திருவண்ணாமலையில் தீபம் தெரியும். உள்ளமே உலகம்; உலகமே உள்ளம்.

கனவிலே நாம் மலைமேல் ஏறுகிறோம்;கடல் மேல் பறக்கிறோம்; காணாத-கற்பனையே செய்யாத-காட்சிகளை எல்லாம் காண்கிறோம். கலங்குகிறோம்; களிக்கிறோம்; வியக்கிறோம்; விம்மிதம் எய்துகிறோம். இந்த சக்தி எல்லாம் நாம் விழித்திருக்கும்போது ஏன் வெளிப்படவில்லை. ஆம்! அதுதான் இயற்கையின் இயற்கை! நாம் செயற்படும்போது கடவுள்,-இல்லைப் பேராற்றல் 'வேலையாய் இருக்கிறீர்களா? சரி, போய் வருகிறேன்- என்று போய் விடுகிறது; நாம் செயல்படாதபோது தான் அவர் அது 'ஓ' சும்மா இருக்கிறீர்களா? சரி வருகிறேன்' என்று வருகிறது! ஆம் கடவுள்மிகவும் நல்லவர்-நாம் காரியமாக இருக்கும்போது 'அவர்' நம்மைத் தொந்தரவு செய்வதில்லை. நாம் வெள்ளியமாக-வெளிமயமாக-இருக்கும்போதே 'அவர் நம்மிடம் பேச-நட்புச் செய்ய-வருகிறோர்.

இப்போது நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். 'ஆமாம், ஆமாம், 'சும்மா இருப்பதே சுகம்' என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் சும்மா இருப்பது எப்படி? வேலை ஏதும் செய்யாமல்-விழித்து இல்லாமல்-படுத்து உறங்கலாமா?' என்று கேட்கலாம். ஆம், படுத்தும் உறங்கலாம்; ஆனால் அனந்தபத்மநாபசாமி போல் பார்த்துக்கொண்டே உறங்கவேண்டும்- விழித்துக்கொண்டே உறங்க வேண்டும்-யோக நித்திரை- அறிதுயில்-புரியவேண்டும். அது எப்படி? அதைத் தான் இன்றைய 'நற் சிந்தனையில் நன்றாகச் சிந்திப்போம்.

விழிஞம் அல்லது-கோவளம் கடற்கரைக்குப் போகிறோம். புயல் கடல்-முந்நிறக் கடல்-காண்கிறோம். தொலைவில் நீலக்கடல்; அப்புறம் பழுப்பு நிறக் கடல்; அப்புறம் கரையருகே வெண்ணிற அலைகள்-இல்லை; திரைகள்-மதில்மேல் சாடி மனிதரைச் சாய்க்கும் அலைகள்-ஆம், தென் தமிழில்-திரைகள்-இந்த அலைகளைப் பார்க்கிறோம். அப்படியே விழுங்கி விடுவது போலப் பார்க்கிறோம். முதலில் அச்சத்துடனும் பின்னர் அச்சமில்லாமலும் பார்க்கிறோம். ஆர்வத்துடனும் ஆவலுடனும் பார்க்கிறோம். பள்ளிவாசல் பக்கத்திலிருந்து வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கிறோம். அந்த நேரத்தில் அப்படியே விழுங்கிவிடுவதுபோலப்

ஆண்டவன் சேவை

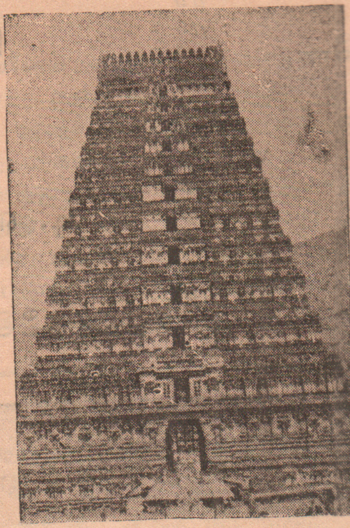

வாழையும் தென்னையும் தாம் ஏற்பதை விட அதிகமாக உலகுக்குப் பயன்படுகின்றன. ஆகையால் அவைகளின் வாழ்வு வேள்விமய மானது. விலங்குகளுள் பசுவானது தான் ஏற்பதையெல்லாம் மக்களுக்குப் பயன்படுபவைகளாக மாற்றித் தருகிறது. அதன் வாழ்வு முழுதும் யக்ஞமயம். ஆதலால் அது தெய்விகப் பிண்டமாகவும் கோமாதாவாகவும் பாராட்டப்படுகின்றது. மக்களுள் மேலோர் மன்னுயிர் நலனுக்கென்றே வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் புரியும் ஆருயிர்ச் சேவையே ஆண்டவன் சேவையாகிறது. நரர்களைப் பேணுதலே நாராயண வழிபாடு ஆகிறது. ஜீவர்களை உய்விப்பதே சிவபூஜையாகிறது.

—சுவாமி சித்பவானந்தா

பார்க்கும் வேளையில் - நம்மைப் பற்றிய நினைவும் இல்லை; கடல் என்ற கருத்தும் இல்லை; வேறு எந்த எண்ணமும் இல்லை; அலைகளை-திரைகளை அனுபவித்துக்கொண்டே இருக்கிறோம். அதன் நிறம், அழகு, ஆத்திரம், ஆற்றல் இவையே நம் நெஞ்சில் நிறைந்து-நீக்கமற நிறைந்து-நிற்கின்றன. இந்த நிலைதான் 'சும்மா இருக்கும் சுகம்' காணும் நிலை. சுகம் கெடுவது எப்போது? ஒன்றாய் ஒன்றி இருக்கும்போது-இல்லை-இரண்டாய்ப் பிரியும் போதுதான்!

மனித மனத்தின் தன்மை-இயற்கை-என்ன? இன்பம்-சுகம்-ஏற்படும்போது ஒன்றிப்போதல்-துன்பம் ஏற்படும்போது 'நீ வேறு, நான் வேறு' என்று பிரிந்து போதல். புள்ளி இல்லாப் புத்தியில் மையம் இல்லா மனத்தில்—'யாதும் யாவரும் யாமே' என்னும் நினைப்பில் இரண்டு பட்ட-முரண் பட்ட - நிலை இல்லை. துன்பத்தை நம்மினும் வேறாக நினைப்பதே துன்பம். 'துன்பமே துணை' என்றும், 'இடும்பை இயல்பு' என்றும், 'இன்னா தம்ம இவ்வுலகத்து இயற்கை-இனிய காண்ப இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே' என்றும் எண்ணும்போது துன்ப நாய் துரத்தாது; அது துரத்த நாம் ஓட அது கடிக்கும் நிலை இராது. கொஞ்ச நேரம் குரைக்கும்; அப்புறம் வாலைத் தொங்கவிட்டு வாயடைத்துப் போகும்!

எனவே விழிஞம்-கோவளம் கடல் அலைகளை கண்டதுபோல - கடித்துத் தின்று விடுவதுபோல-காதலுடன் கண்டதுபோல-வாழ்க்கை அலைகளை துன்ப அலைகளை-இல்லை-துன்பம் என்று சொல்லப்படும் அலைகளைத் தூய உள்ளத்தோடும் தாய் உள்ளத்தோடும்-எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பொறுமையுடனும் பார்க்க வேண்டும்; அப்பர் சுவாமிகள் சொல்லியது போல 'இருந்து நோக்கும்' நிலைப்பார்த்துப் பழக வேண்டும். 'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக' என்ற திருவள்ளுவர் வழி நின்று பார்க்க வேண்டும். 'சுடச்சுட ஒளிரும் பொன்' என்ற திருக்குறள் நம்பிக்கையோடு பார்க்கவேண்டும். 'உற்ற நோய் நோன்றல், உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, அற்றே தவத்திற் குரு' என்ற தமிழ் மறையின் ஆண்மையோடு பார்க்க வேண்டும். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல்-வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாமல்-பொதுமறை வழி-புதுவழியில்-பார்க்க வேண்டும். இந்நிலையில்தான்,

'வெள்ளத் தனைய இடும்பை அறிவுடையான்
உள்ளத்தில் உள்ளக் கெடும்.' (622)

'இடும்பைக் கிடும்பை படுப்பர் இடும்பைக்
கிடும்பை படாஅ தவர். (623)

'அடுக்கி வரினும் அழிவிலான் உற்ற
இடுக்கண் இடுக்கண் படும்' (625)

'இலக்கம் உடம்பிடும்பைக் கென்று இலக்கத்தைக்
கையாறாக் கொள்ளாதாம் மேல்' (627)

'இன்பம் விழையான் இடும்பை இயல்பென்பான்
துன்பம் உறுதல் இலன்' (628)

'இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள்
துன்பம் உறுதல் இலன்' (629)

'இன்னாமை இன்பம் எனக்கொளின் ஆகும்தன்
ஒன்னார் விழையும் சிறப்பு' (630)

எனவரும் தமிழ்மறை-பொதுமறை-திருக்குறள் மொழிகளின் பெருமை விளங்கும்.

இந்த 'இருந்து நோக்கும்' முறையால்-உள்ளதை உள்ளபடி-உணர்ந்தபடி அன்று-பார்க்கும் முறையால் -சும்மா இருந்து சுகமாக நம் துன்பங்களையும் நோக்கும் முறையால் - விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பார்க்கும் முறையால்-காந்தமுள் கருத்தோடு-நுங்கூர நெஞ்சத்தோடு நோக்கு முறையால்-எண்ண அலைகள் எழுவதும் விழுவதும் இல்லாத நிலையில் அலையற்ற கடலாய் மனம் ஆகும் அமையும் நிலையால்-நம் உடலுக்கும் உயிராற்றல் தரும் உள் மனதின் சக்தி-ஜீவசக்தி-வீணாகாது. வீணாகாத அந்த சக்தியின் விழுமிய துணைகொண்டு நாம் உள்ளத்தின் உள்ளே ஊடுருவிப் பார்க்கப் பார்க்க உள்ளம் உரித்த வெங்காயமாகும்; இயற்கை' என்று நாம் எண்ணி ஏமாறும் செயற்கை உள்ளம்-சமூகம் கொட்டிவைத்த பழங்குப்பைக் கூடையான பண்டைப் பாண்டை போகித் தீயில் பொசுங்கும். பழம் பொருள்போல் பற்றி எரிந்து சுடலைப் பொடியாகும்-திருநீறாகும். அழிவும் ஆக்கம் ஆகும். அப்போதே பேரின்ப-பேராற்றல் 'வாரதே வரும்' தானாகக் கிட்டும். பொங்கும் பொங்கல்! பொங்கலோ பொங்கல்!

***

மகான் சேசாத்ரி சுவாமிகள்

டி. எஸ். சிட்டிபாபு பி.ஏ., (ஹானர்ஸ்)
சென்னை.

மகான் சேசாத்திரி சுவாமிகள்

திருவண்ணாமலை, தமிழகத்தில் வடஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு சிறந்த தலம்; அங்குள்ள கோயிலும் குன்றும் இந்தியாவிலேயே பெருமை வாய்ந்தன. அக்கோயிலில் அருணாசலேசுவரர் குடிகொண்டுள்ளார். இலிங்க வடிவாய் அருள்பாலித்து வரும் அருணாசலேசுவரர் பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான நெருப்பை உணர்த்துகிறார். அருணாசலத்தை நினைத்தாலே முக்தியளிக்கும். ஜோதிலிங்கத்திலிருந்து ஒளியும், ஒளிக்கதிர்களும் வெளிப்படுகின்றன. வருடம் ஒருநாள், கார்த்திகை மாதத்தில் குன்றின் மீது ஏற்றும் தீபஒளி வெகுதூரத்திலுள்ள ஊர்களிலும் நன்கு தெரியும்.

சில ஆண்டுகட்குமுன் பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷி திருவண்ணாமலை வந்து ஜீவன் முக்தி பெற்றார். இரமண மகரிஷி வருவதற்கு ஏழு வருடங்கள் முன்னமே சேசாத்ரி சுவாமிகள் திருவண்ணாமலை வந்து சுமார் நாற்பது வருடங்கள் ஆங்கு வாழ்ந்து அப்பகுதி மக்களுக்கு தம் அருளாசியை வழங்கிவந்துள்ளார்.

சேசாத்ரி சுவாமிகள் எங்கு பிறந்தார்? எவ்வாறு வளர்க்கப்பட்டார்? எவ்வாறு மேன்மைபெற்றார்? என்று அறிவது மிக மிக அவசியம்.

ஸ்ரீசங்கரபகவத் பாதர், நர்மதை நதி தீரத்திலிருந்து சுமார் 30 ஸ்ரீவித்யா உபாசகர் குடும்பங்களை தேவி பூஜையை கவனிப்பதற்காக காஞ்சிமாநகரத்தில் கொண்டுவந்து அமர்த்தினார். அவ்வாறு அமர்த்தப்பட்ட காமகோடி வம்ச குடும்பங்களில், இரண்டு குடும்பங்களே சென்ற நூற்றாண்டின் பின் பாதியில் எஞ்சின. அவ்விரண்டும் கவுண்டன்ய கோத்திரமும், பவுருகுத்ச கோத்திரமும் ஆகும். சேசாத்ரி சுவாமிகளின் தகப்பனார் பவுருகுத்ச கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர்; அவர் தாயார் கவுண்டன்ய கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர்.

அப்பொழுது கௌண்டன்ய கோத்திரப் பிரிவிற்கு காமகோடி சாஸ்திரி தலைவராயிருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளில் தலைசிறந்தவர். அவர் நான்கு வேதங்களையும், நன்கு கற்றுணர்ந்தவர். சங்கீதத்திலும் பாடல்கள் இயற்றுவதிலும் வல்லுநர். அவர் வழூர் என்ற ஊரில் வசித்துவந்தார்.

காமகோடி சாஸ்திரிக்கு ஒரு பெண் மட்டும் உண்டு: ஆனால் அவர் அண்ணன் சிதம்பர சாஸ்திரிக்கு நான்கு குழந்தைகள் பிறந்தனர். அந்நான்கு குழந்தைகளில் கடைசி குழந்தையான மரகதத்திற்குப் பிறந்தவரே சேசாத்ரி சுவாமிகள். காமகோடி சாஸ்திரி தன் அண்ணன் குழந்தைகளைத் தன் குழந்தைகள் போல் பாவித்து வளர்த்து வந்தார்.

குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே மரகதம் திறமை வாய்ந்து காணப்பட்டார். அவர் அழகும் நன்னடத்தையும் அறிவும் பெற்று விளங்கி

தென்கயிலாயங்கள்

ஆதிசேடனுக்கும் வாயு பகவானுக்கும் தங்களில் வலிமை மிகுந்தவர் யார் என்ற வாதம் நிகழ்ந்தது. கயிலை மலையை ஆதிசேடன் வளைத்துக் கட்டிப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும் எனவும், அதை வாயு அசைத்துக் காட்ட வேண்டும் எனவும் அவர்கள் ஒரு போட்டியைத் தங்களுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்கள். வாயு, தன் வலிமை எல்லாம் சேர்த்துக் காற்றை எழுப்பி, கயிலை மலையை அசைத்தான். மலையின் மூன்று குன்றுகள் வாயுவினால் பறித்து எறியப்பட அவை தெற்கே வந்து தனித்தனி மூன்று இடங்களில் விழுந்தன. அம்மூன்று குன்றுகளில் ஒன்றுதான் ஆந்திர மாநிலத்திலுள்ள திருக்காளத்தி மலை. மற்றொன்று தமிழகத்திலுள்ள திரிசிராமலை. ஈழத்திலுள்ள மற்றொன்று திரிகோணமலை. இம்மூன்று மலைகளும் தென் கயிலாயங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

னார். காமகோடி சாஸ்திரியே அவருக்கு கல்வி கற்பித்தார். மரகதமும் சமஸ்கிருதத்திலும் புராணங்களிலும் புலமை பெற்றார். காமகோடி சாஸ்திரி அவருக்கு சங்கீதமும் கற்றுக் கொடுத்தார். அவருடைய சங்கீதக்கலையும் ஞானமும் இனிமையான குரலும் அவருக்கு சாகித்ய சங்கீத கலாவதி என்ற பட்டத்தை தேடித்தந்தன. உண்மையில் அவர் காமாட்சி தேவியின் அம்சம்.

காமகோடி வம்சத்தைச்சார்ந்த சிறந்த மாணவனும் சிஷ்யனுமான வரதராஜா என்பவரை, காமகோடி சாஸ்திரி மரகதத்திற்குக் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

வரதராஜரும் மரகதமும் செவ்வனே இல்லறம் நடத்தி வந்தனர். அவர்களுக்கு மற்ற சுகங்கள் இருந்தும் ஒரு பிள்ளை இல்லையே என்று ஏங்கினர். ஒருநாள் காமகோடி சாஸ்திரி கனவில் காமாட்சி தோன்றி, நவநீத பிரசாதத்தைத் தனக்குப் படைத்துவிட்டு தம்பதிகளுக்கு கொடுக்கச்சொல்லி கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே காமகோடி சாஸ்திரி செய்தார். அன்னை காமாட்சி அருளால் 1870ம் ஆண்டு ஜனவரி 22ம்தேதி ஹஸ்த நட்சத்திரத்தில் நம் சேசாத்ரி சுவாமிகள் உலகம் உய்ய அவதரித்தார். அவர் தாய் தந்தையரின் ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. குழந்தை அழகாயிருந்தது; சேசாத்ரி என்ற பெயரும் இட்டனர்.

குழந்தை தன் இரண்டாவது வயதிலேயே தன் தகப்பனார் மாணாக்கர்களுக்கு போதிக்கும்போது, அவர் மடியில் அமர்ந்து, தன் தகப்பனார் கற்பிக்கும் நூலை வாங்கி தான் கற்பிப்பதுபோல் பாவனை செய்யும். பூஜை நேரத்தில் தன் தகப்பனருடன் மலரைக் கொண்டு அருச்சனை செய்யும்; கண்களை மூடிக்கொண்டு சிலசமயம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபடும்.

சேசாத்ரிக்கு நான்கு வயதானபோது அவருடைய தாயார் அவருக்குப் பக்திப்பாடல்களையும் தோத்திரங்களையும் கற்பித்தார். அவர் காலையிலும் மாலையிலும் பூஜைநேரங்களிலும் தேனினும் இனிய தீஞ்சுவையோடு பாடி மகிழ்வார். எல்லோரும் அவரைத் தெய்வீகக் குழந்தை என்றே கருதினர்.

சேசாத்ரிக்கு நான்கு வயதானபோது ஒரு நாள் அவரை அவர் அன்னை கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்றார். போகும் வழியில் ஒருவன் கிருஷ்ணன் பொம்மை விற்றுக்கொண்டிருந்தான். குழந்தை வழிபாடுசெய்வதற்காக ஒரு கிருஷ்ணன் பொம்மை வேண்டுமென்று தன் தாயாரிடம் கெஞ்சிக்கேட்டது. இதைக்கண்ட பொம்மை வியாபாரி ஒரு பொம்மையை இனாமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டினான். குழந்தையும் ஒரு பொம்மையை எடுத்துக்கொண்டது. மறுநாள் தாயும் குழந்தையும் கோவிலுக்குச் செல்லும்போது, பொம்மை வியாபாரி ஓடிவந்து, குழந்தையின் கைகளைத் தன் கண்ணில் ஒத்திக்கொண்டு ''இக்குழந்தை தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும். நேற்று என் ஆயிரம் பொம்மைகளும் விற்று விட்டன'' என்று பாராட்டினான். இந்த உண்மையை திருவண்ணாமலையில் உள்ளவர்கள் பிற்காலத்தில் தெரிந்துகொண்டனர்.

சேஷாத்ரிக்கு ஐந்து வயதானதும் அவரை ஒரு நன்னாளில் அட்சராப்பியாசம்செய்துவைத்தனர். அவர் தாத்தாவான காமகோடி சாஸ்திரி குழந்தையின் நாவில், தர்ப்பைப்புல்லால் சரஸ்வதி பீஜாட்சரமும் தசாஸ்லோகி மந்திரமும் எழுதினார். அவரே மணலிலும் பனை ஓலை மீதும் பஞ்சாட்சரமந்திரமும், மஹா நாராயண மந்திரமும் எழுதி பாடத்தை ஆரம்பித்துவைத்தார். பிறகு சேசாத்ரி பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். வெகு விரைவில் சேஷாத்ரி சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் உள்ள நூல்களைக் கற்றார். அவர் அறிவாற்றலாலும் ஒப்பற்ற ஞாபக சக்தியாலும், எதைப்படித்தாலும் அதைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டார். அவருக்கு ஏழு வயதில் உபநயனம் செய்யப்பட்டது. வேதங்களைக் கற்க முற்பட்டார். பிறகு நியாயம், வியாகர்ணம் ஆகியவற்றையும் கற்றார்.

உறவினத்தாரும் புறவினத்தாரும்

இராமலிங்க அடிகள் மாந்தரை உறவினத்தார் என்றும் புறவினத்தார் என்றும் இருவகைப் படுத்தினார். உறவினத்தார் என அவர் குறிப்பிட்டது புலால் உண்ணாதவர்களை. புலால் உண்பவர்களைப் 'புறவினத்தார்' எனத் தள்ளி வைத்தார்.

'உயிர்க்கொலையும், புலைப்பொசிப்பும்
உடையவர்கள் எல்லாம்
உறவினத்தார் அல்லர் அவர்புறவினத்தார்''

என்பது அவர்தம் அருள்வாக்கு.

சேஷாத்ரிக்கு பதினாறுவயதானபோது அவர் தகப்பனார் காலமானார். அவர் இறக்கும் தருவாயில் தன் மகனிடம் ''கற்பதைவிட அனுபவம்தான் சிறந்தது; தானே உணர்ந்து அடைந்தால் தான் ஞானம் ஏற்படும்'' என்று கூறினார். பிறகு காமகோடி சாஸ்திரி பராமரிப்பில் சேஷாத்ரியும் அவர் அன்னையும் வளர்ந்துவந்தனர். சாஸ்திரி அவருக்கு கீதை, உபநிடதம், பிரும்மசூத்திரம் முதலியவைகளை கற்பித்தார். பதினாறு வயது நிரம்புமுன்னே சேசாத்ரி தன் படிப்பை முடித்து விட்டார். அனைவரும் சேசாத்ரியின் அறிவின் திறத்தை வியந்து பாராட்டினர்.

காமகோடி சாஸ்திரியை வந்தவாசியில் இராமாயண பாகவத உபன்யாசம் செய்யச் சொன்னார்கள். காமகோடி சாஸ்திரிக்கு அப்பொழுது வயது சுமார் எண்பது ஆனதால், அவர் சேசாத்ரியை அனுப்பி உபன்யாசம் செய்து வரச் சொன்னார். சேசாத்ரியும் செவ்வனே உபன்யாசம் செய்து பாராட்டுதலையும் பெற்று திரும்பினார்.

காமகோடி சாஸ்திரியும் சில வருடங்களில் காலமானார். சேசாத்ரியும் அவர் அன்னையும் வரதராஜரின் இளையதம்பி இராமசாமி சோதிடரின் பராமரிப்பில் வாழ்ந்து வந்தனர். சேசாத்ரிக்குத் திருமணம் செய்விக்க முனைந்தனர். சேசாத்ரி திருமணத்தை அறவே வெறுத்தார். இராமசாமி சோதிடருக்கு சேசாத்ரி சந்நியாசியாகவும், ஜீவன் முக்தனாகவும் ஆவான் என்பது தெரிந்திருந்ததால், அவர் சேசாத்ரியின் திருமணத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை. சேசாத்திரியின் அன்னை மரணப்படுக்கையில் இருந்தபோது சேசாத்ரியை அழைத்து தனக்கு விருப்பமான கீதங்களை பாடச் செய்து, ''அருணாசலா'' என்று கூறிக் கொண்டே உயிர் நீத்தார்.

அன்னையின் பிரிவைத்தாங்க முடியாத சேசாத்திரி, அன்னையின் கடைசி வார்த்தைகளை மனதில் நிறுத்தினார். அருணாசலத்தை மனக்கண்ணால் பார்த்தார். இதுகாறும் இராமரையும், காமாட்சி அம்மனையும் வழிபட்டு வந்த சேசாத்திரி சுவாமிகள், அருணாசலத்தையும் வழிபடலானார். அவர் ஒரு தனி அறையில் காலையிலிருந்து மதியம்வரை இறைவனை வழிபட்டு வந்தார். அவர் மஹாசோடசி மந்திரத்தை வெகுநேரம் தொடர்ந்து ஆர்வத்தோடு ஓதிவந்தார். இரவில் அவர் இடைவிடாமல் ஸ்ரீதுர்கா சுக்தத்தை ஓதிவந்தார். அவர் உணவு உண்பதே அபூர்வம். அவருடைய தவம் கடுமையானதாகவும் ஆச்சரிய மூட்டக்கூடியதாகவும் இருந்தது. காமாட்சி அம்மனே அவருக்குத்தன் அருளை வழங்கினார்.

சேசாத்திரி சுவாமிகளும் அவர் தம்பி நரசிம்மனும், தங்கள் சித்தப்பா இராமசாமி சோதிடர், சித்தி கல்யாணி அம்மாள் ஆதரவில் அவர்களின் அன்பு பாசத்தோடு வளர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள், சேசாத்ரி சுவாமிகளைக் கடுமையும் தொல்லையும் தரும் தெய்வீக வழிபாடுகளை விட்டுவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் சேசாத்திரி சுவாமிகள் அவர்கள் வார்த்தையைக் கேளாமல் கோயிலிலேயே தங்கி வணங்கி வெகுநேரம் வீடுதிரும்பாமல் இருந்தார்.

அவர் அடிக்கடி நீராடி, ஈரக்கோவணத்தோடு சக்கரத்தாழ்வார் கோயிலில் ஜபம் செய்யலானார். அவர் பகல் இரண்டு மணி முதல் இரவு வரை காமாட்சியம்மன் கோயிலில் வலம் வருவார். மூக பஞ்ச சக்தி முதலிய கீர்த்தனங்களைப்பாடிப் பரவினார். முன் ஜன்ம வினைகளைக்களைய காமோகர்ஷித் மந்திரத்தை அடிக்கடி சொல்லிவந்தார்.

அவரை உலக வாழ்விற்குத் திருப்ப, அவருக்கு மணம் செய்விக்க எண்ணினர். இதை உணர்ந்த சுவாமிகள், அவ்வாறு மணம் செய்வதானால், தான் வீட்டைவிட்டு சென்று வீடு திரும்பப்போவதில்லை என்று கூறினார்.

அக்குடும்பத்திற்கு வேண்டியவர் ஒருவர் சுவாமிகள் முதுகாட்டிற்குச் சென்று ஜபம் செய்து வருவதைத்தவிர்க்க, அவரிடம் முதுகாட்டிற்குச் சென்றால் வீடு திரும்பக்கூடாது என்று கூறினார். இதையே தனக்குச் சாதகமாக

ஆஞ்சநேயர் அருள்புரிவார்

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான்
அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி

அஞ்சிலே ஒன்று ஆறாய்
ஆருயிர் காக்க ஏகி

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற
அணங்கைக்கண் டயலோர் ஊரில்

அஞ்சிலே ஒன்று வைத்தான்
அவன்எம்மை அளித்துக் காப்பான்

சுவாமிகள் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். அன்றிலிருந்து, அவர் வீடு திரும்பவேயில்லை. தெருக்களில் திரிந்தார். யாராவது எப்பொழுதாவது உணவு கொடுத்தால் உண்பார். சுவாமியின் தகுதியையும் மதிப்பையும் உணர்ந்த ஸ்ரீ பாலாஜி பரமஹம்சர், சுவாமிகளுக்கு சந்நியாசம் கொடுத்தார்.

உலக வாழ்க்கையைத் துறந்த சுவாமியை அவர் தகப்பனார் திதியன்று அழைத்துவந்து ஒரு அறையில் பூட்டினர். சடங்குகள் முடிந்ததும், கதவைத்திறந்து பார்த்தபோது சுவாமிகள் பூட்டிய இடத்திலில்லை. அன்று சுவாமி கடைசியாக தன் வீட்டைவிட்டே போய் விட்டார்.

சுவாமிகள் காஞ்சிக்கு இருபது மைல் மேற்கிலுள்ள காவேரிப்பாக்கம் சென்றார். அங்கு முக்தேசுவரர் கோயிலின் உட்பிரகாரத்தைச் சுற்றும்பொழுது அங்கிருந்த மரத்திலிருந்து ஒரு நாகப்பாம்பு வந்தது. அதை சுவாமி அழைத்தார். பாம்பும் சுவாமிகள் மீது ஊர்ந்து கழுத்தைச்சுற்றிக்கொண்டது, அவர் தலை மீதுபடம் எடுத்து நின்றது. மற்றவர் இதைக்கண்டு அஞ்சினர்; ஆனால் சுவாமிகள் சற்றும் பதட்டமின்றியிருந்தார். சாட்சாத் பரமசிவன் போல் காட்சியளித்தார். பாம்பு சிறிது நேரத்தில் இறங்கிப் போய்விட்டது.

மீண்டும் அவர் சித்தப்பாவும் சித்தியும் அவரை சந்தித்து காஞ்சி திரும்பவேண்டினர். ஆனால் சுவாமி அதற்கு இணங்கவில்லை. அவர்களுக்கு சமாதானம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்.

காவேரிப்பாக்கத்தை விட்டு சுவாமிகள் திண்டிவனம் சென்றார். ஒரு சமயம் அவர் தம் அறையைத் தாளிட்டுக்கொண்டு ஜபம் செய்தார். மூன்று நாட்களாய் வெளியே வராததால் கதவைத்திறந்து பார்த்தார்கள். சுவாமி ஜபத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். சுவாமி தம் ஜபம் இடையூறின்றி நடைபெறத் திண்டிவனம் உகந்த இடமில்லை என்று உணர்ந்து திருவண்ணாமலை போவதாக சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

அவர் நேரே திருவண்ணாமலை போகவில்லை. வாலாஸா, வேலூர் ,திருப்பத்தூர், போளூர் மற்றும் சில ஊர்களுக்குச் சென்று பிறகு திருவண்ணாமலையை அடைந்தபோது அவருக்கு வயது பத்தொன்பது. சுவாமிகள் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் திருவண்ணாமலையில் இருந்தார்; பல அற்புதங்கள் புரிந்தார்.

சுவாமி ஒரு ஜீவன் முக்தர், ஒருமுறை அவர் ஒரு கல்தூணைச் சுற்றி சுற்றி வணங்கினார். அவரைக் கேட்டதற்கு அவர் அத்தூணில் கடவுளைக் காண்பதாகக் கூறினார். மற்றொரு முறை ஒரு எருமையை உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருந்தார். அவரை ஏன் அவ்வாறு பார்க்கிறீர்கள் என்று கேட்டதற்கு ''எருமை எங்கு இருக்கிறது? நான் பரபிரம்மத்தை மட்டுமே காண்கிறேன்'' என்றார். அவர்பெரும்பாலும் கந்தைத் துணிகளையே உடுப்பார். கோவணம் கட்டிக் கொண்டு, முதுகையும் மார்பையும் துணியால் மூடிக்கொள்வார். அவருக்கு நல்ல ஆடைகளை அணிவித்தால் அதை உடனே அழுக்காக்கிவிடுவார்; அல்லது அந்த ஆடைகளைப் பிச்சைக்காரர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு, அவர்களின் கந்தையைத்தான் வாங்கி உடுத்துக்கொள்வார்; அவர் சங்கீதம் நன்குணர்ந்தவர்; சில சமயம் கந்தர்வகானம் பொழிவார். தீயவர்களைக் கண்டால் கடிந்து கொள்வார். சில சமயம் அவர் சிரித்துக் கொண்டே இருப்பார்; ஆனால் அதற்குக் காரணம் இருக்காது; மற்றவர்களும் அவருடன் சேர்ந்து சிரிப்பார்கள்.

அவர் செய்தற்கரிய ஸ்வஸ்திக் ஆசனம் செய்வார். அவ்வாறு இருக்கையில் அவர் சுறுசுறுப்பாய் இருப்பார். கைகளையும் கால்களையும் அசைத்துக்கொண்டு ஒரு புறமிருந்து மற்றொரு புறம் திரும்புவார்.

"நீங்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிற போது உங்கள் ஒரு கை வேலை செய்து கொண்டிருக்கட்டும். மற்றொருகை கடவுளின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கட்டும். வேலை முடிந்த பிறகு சும்மாயிருக்கிற சமயத்தில் அந்தப் பரந்தாமனின் இரண்டு பாத கமலங்களையும் உங்கள் இருகைகளாலும் பற்றி உங்கள் இருதயத்திலே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்."

—இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர்.

சுவாமிகள் எந்த வீடோ கடையோ சென்றால் அவை செழிக்கும். யாரையாவது அவர் அடித்தால் அடிபட்டவர்க்கு வாழ்க்கை சிறக்கும்.

அவர் மழையில் நனைவார். நனைந்த ஆடைகளைக் களையாமல், அவைகளை உடல் மீதே உலரவிடுவார்.

சுவாமிக்கு மாணிக்கம் என்ற உற்றசீடன் இருந்தான். மாணிக்கம் பிச்சை எடுத்து, கொணர்ந்த உணவை முதலில் சுவாமிக்குக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் உண்பான்.

சென்னையிலிருந்து வந்த சிலர் ஒருசமயம் சுவாமிகள் வீட்டைத்தாளிட்டு, அவர் வெளியே வர இயலாதபடி காவல் இருந்தனர். திடீரென்று சுவாமிகள் அவ்விடமிருந்து மறைந்து விட்டார். பிறகு சுவாமிகள் தெருவில் நின்று கொண்டு சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். சுவாமியை ஏளனம் செய்ய வந்த சென்னை வாசிகள் தங்கள் அறியாமைக்காக வருந்தி சுவாமிகளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு அவரை அடி பணிந்தனர்.

சுவாமி ஒரே சமயத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில் காட்சியளித்தார். ஒருமுறை வெயிலால் வாடிய மக்களுக்கு மழை வரவழைத்தார்; வானத்தில் மேகமின்றி இருந்தும் மூன்று மணி நேரம் நல்ல மழைபொழிந்தது. சுவாமிகள் பல வகைப் பறவைகளை ஒரு நொடியில் வரவழைப்பார்; ஒரு நொடியில் வந்த பறவைகளை அனுப்பிவிடுவார். சுவாமிக்கு நடந்ததும், நடப்பதும் நடக்கப்போவதும் நன்கு தெரியும். போளூர் விட்டோபா சுவாமிகள் இறைவனடி சேர்ந்த அன்று, சுவாமிகள் அதே நாளில் விட்டோபா சுவர்க்கம் போகிறார் என்று தெருவெல்லாம் கத்திக்கொண்டு சென்றார்.

சேஷாத்திரி சுவாமிகள் 1889ல் தம் 19வது வயதிலும், ரமண மகரிஷி 1897ல் தம் 17வது வயதிலும் திருவண்ணாமலை வந்தனர். இருவரும் ஜீவன் முக்தர்கள். சேஷாத்ரி சுவாமிகள் தம்மைப் பார்வதி தேவியாகவும், ரமணரை முருகப்பெருமானாகவும் கருதிவந்தார்.

ஜீவன் முக்தர்களுக்கு நினைத்ததை நினைத்தபடி செய்ய முடியும். ஒருநாள் சுவாமியை வற்புறுத்தி அவருக்கு பன்னீர், தண்ணீர் முதலியவற்றால் அபிஷேகம் செய்தனர்.

4.1.1929 அன்று சுவாமி அருணாசலேசுவரரின் திருவடியடைந்தார். அவர் சமாதி ஸ்ரீரமணமகரிஷி ஆசிரமத்தின் அருகில் உள்ளது.

சுவாமிகளின் பூத உடல் மறைந்தாலும் அவருடைய ஆன்மா என்றும், எங்கும் நிறைந்து பூ உலகில் வாழும் உயிர்களுக்கு என்றென்றும் வழிகாட்டி அருள்பாலித்து வருகிறது.

அடுத்த இதழில் வெளிவரும்

திருக்கோயில் ஆசிரியர் தொடர் கட்டுரைகளாக எழுதிவரும் "கிருட்டிணன் தூது" இடம் போதாத காரணத்தால் இந்த இதழில் இடம் பெறவில்லை. அடுத்த இதழ் முதற்கொண்டு ஆசிரியரின் தொடர் கட்டுரைகள் தவறாமல் இடம் பெறும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

யானையும் சிலந்தியும் பூசித்தது

திருவானைக்கா ஆலயம் உள்ள பகுதி முற்காலத்தில் ஜனசஞ்சாரமற்றபெரும் காடாகத்தான் இருந்து வந்தது. அடர்ந்த நாவல்மரங்கள் சூழ்ந்த அக்காட்டை அகன்ற காவேரி இரண்டாகப்பிரித்து தனது தூய அலைக்கரங்களால் தொட்டு வணங்கிக் கொண்டு இருந்தாள். பலவிதமான வனவிலங்குகளும் அந்தக் காட்டில் வாழ்ந்து வந்தன. அவற்றுள் ஒரு யானை பக்கத்து மலையான சுவேதகிரியிலிருந்து வந்தது. ஒருநாள் தற்செயலாக நாவல் மரத்தடியில் அமுதலிங்கேசர் திருவுருவத்தைக் கண்டது. முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணியத்தால் யானை சிவலிங்கத்தைக் காணவும் மனம் அதில் ஈடுபடப்பரவசமுற்றது. இறைவனது திருவருள் நோக்கம் பெற்றதால் ஐந்து அறிவுகளே உடைய மிருகமாயினும் அதனுள்ளத்தில் மெய்ஞ்ஞான ஒளி பிறந்தது. இருவினை ஒப்பும் மலபரிபாகமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. முன் கால்கள் இரண்டையும் வளைத்துத்தன் துதிக்கையை உயரத் தூக்கி வணங்கியது. அதன்பிறகு யானை அங்கேயே தங்கத் தொடங்கிவிட்டது. சேக்கிழார் கூறுவது போலக் காளத்தி மலையில் கண்ணப்பருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைத்தான் யானையின் இப்புத்துணர்ச்சிக்கு ஈடாகக் கூறலாம். இப்படியாக நாள்தோறும், யானை, விடியும் முன் துயிலெழுந்து காவேரியில் நீராடித் தன் துதிக்கை நிறைய நீரை எடுத்துக் கொண்டு அத்துடன் சில பூக்களையும் தளிர்களையும், காய்கனி கிழங்குகளையும் பறித்து இடுக்கிக் கொண்டுவரும். வெண்ணாவலீசன் திருமுன் வந்ததும் குனிந்து வணங்கி சிலலிங்கத் திருமேனி மீது வீழ்ந்து கிடக்கும் சருகு முதலிய குப்பைகளை அகற்றிவிட்டு நீரால் திருமுழுக்காட்டும். பின் தான் கொணர்ந்த பூக்களையும், தளிர்களையும் பெருமான் திருவுருவுக்குச் சூட்டி அழகு செய்யும். அதன் பின் தன்னிடமுள்ள காய்கனி கிழங்குகளைத் திருமுன் வைத்து நிவேதிக்கும். இவ்வாறாக ஒரு நாள் இரண்டுநாளல்ல. ஆண்டு பலவாக அவ்வேழம் பூசையை முடித்து வேற்றிடம் சென்று தங்கியிருந்து வருவதை வழக்கமாககொண்டது. கற்றறிந்து முறைப்படி தீட்சை பெற்ற ஞானியரும் வியக்கும் வகையில் வனவிலங்கான யானையின் பூசை தடை இல்லாமல் நடைபெற்று வந்தது. இந்நாளில் வெண்ணாவல் மரத்தில் சிலந்தியொன்று வந்து சேர்ந்தது. பழவினை வசத்தால் அதுவும் ஜம்புநாயகனின் சிலலிங்கத் திருமேனி காணப் பரவசமானது. மலபரிபாகமும் இருவினையொப்பும் வாய்க்கச் சிவபக்தி அப்பூச்சிக்கும் கை கூடியது. மரத்தின் மீதிருந்து எப்போதும் எம்பெருமானை வணங்கவும் தன்னளவுக்கேற்ப சிவத்தொண்டு செய்யவும் விரும்பியது. தன் வாய் நூல்கொண்டு பெருமானுக்கு அழகிய பந்தலமைத்து நாவல் மரத்தின் சருகு முதலியன சிவலிங்கத்தின் மேல் விழாது பாதுகாத்தலைத் தனது பணியாக்கிக்கொண்டது.

பெரியபுராணம் பேசும் பூசலார் மனக்கோயிலைப் போல ஜம்புநாயகருக்குக் கருப்பக்கிரகம், முன் மண்டபம், கோபுரம் முதலிய உறுப்புகள் சிலந்தியின் வாய் நூலால் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. மெய்ஞ்ஞான ஒளிபெற்ற அப்பூச்சியும் கூடத் தான் மரத்தின் மீது நிரந்தரமாக வசித்தால் சிவ அபசாரம் உண்டாகும் என எண்ணிப் பணி முடிந்ததும் வேறிடம் சென்று தங்கலானது.

முன்னாள் தன் பூசை முடித்துச் சென்ற யானை மறுநாள் காலை வழக்கம்போல நதியில் நீராடித் துதிக்கையில் திருமஞ்சனமும் அருச்சனைக்குரிய பூவுந்தளிரும் நிவேதனத்துக்கான பழங்களும் ஏந்தி வந்து சன்னிதி புகுந்தபோது, என்றும் இல்லாமல் அன்று சன்னிதானத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் புதுமையைக் கண்டது. பழம் பிறப்புணர்ச்சியால் சிவபூசா விதியறிந்த வேழம் நாவல் மரக்கிளைகளை அழகுசெய்யும் சிலந்திக் கூட்டைக் கண்டு கடுஞ்சினமடைந்தது. சிவபூசைக்குச் சிலந்திக்கூடு கட்டிய பூக்களையும் தழைகளையும் கூட எடுப்பது அபசாரம் என்பது விதி. எம்பெருமானின் தலைக்கு மேலேயே அவ்வித அபசாரம் நிகழ்ந்துள்ளதைக் காணச் சகியாத யானை சினம் மேலோங்க பூசையையும் மறந்து ஆண்டவன் இருப்பிடத்தில் அடாது செய்த சிலந்தியைக் கொன்றொழித்திட சீறி எழுந்து அங்குமிங்கும்தேடி அலைந்தது. பூச்சியின் இருப்பிடம் அதற்குப் புலப்படாது துடித்தது. கடைசியாக ஒருவாறு தேறி, சிலந்தி வலையைத் துதிக்கையால் பிய்த்து குலைத்தது. நாவல் மரக்கிளையில் சிலந்தி விளைவித்த கூட்டின் சின்னமே இல்லாது சீர் குலைத்த பின், தான் சிலந்தியின் வலையாகிய எச்சிலைத் தீண்டிய அபசாரம் நினைவுக்கு வரவும் அவசர அவசரமாகக் காவிரிக்கு ஓடியது. நதிநீரில் தூய்மைபெற மீண்டும் நீராடி மறுமுறை சிவபூசைக்குரிய பூ, பழம் முதலியவற்றைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு ஆண்டவன் சன்னதிக்கு வந்து சேர்ந்தது.

இதனிடையே சிலந்தி வந்து கண்டபோது தனது சிவப்பணி குலைக்கப்பட்டுள்ளது அறிய மிக வருந்தியது. அழிந்த தன் நூலாம் படைக் கோயிலைப் புதுப்பிக்கலாயிற்று. வாய் நூல் கொண்டு மீண்டும் அழகான மண்டபமைத்து வைத்தது. இவ்வாறு பக்தர்களின் போராட்டம் பல நாட்கள் நடைபெற்று வந்ததாயினும் ஒருவர் மற்றவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பில்லை. கண்ணப்பரும், சிவகோசரியாரும் போலச் சிலந்தியும், யானையும் பல நாட்கள் ஒருவர் மற்றவரின் செயலுக்குச் சினந்து வருந்தினாரெனினும் சந்திக்காமலேயே தங்கள் தெய்வத் திருப்பணியைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

யானையும் சிலந்தியும்

வெண்ணாவல் ஈசனை வழிபட்டுய்ந்த காட்சி.

விதி வசத்தால் ஒருநாள் யானை பூசைக்கு வரும் நேரத்தில் சிலந்தி தன் பணியில் முனைந்திருந்தது. இரு பக்தர்களும் சந்தித்துக் கொண்டனர். யானை சிலந்தி வலையைக் கண்டு சீறித் துதிக்கையை நீட்டி அதைக் குலைத்தது. சினங்கொண்ட சிலந்தி யானையின் துதிக்கைத் துவாரத்தினுள் புகுந்து தலையின் உச்சியிடம்போய் நறுக்கெனக் கடித்தது. உயிர்நிலையான பகுதியில் சிலந்தி கடிக்கவும், வலி தாங்காமல் அவ்விடத்திலேயே மண்ணில் விழுந்து புரண்டு துடிதுடித்த யானை இறந்தது. துதிக்கை யினின்றும் வெளிவர இயலாத சிலந்தியும் யானை யோடு மாண்டது.

விந்தையான தெய்வ பக்தர்கள் இருவரும் யானையாகவும் சிலந்தியாகவும் இப்படி முடிவுற் றமை காண விண்ணவர்களும் முனிவர்களும் கரங் கூப்பி இறைஞ்சினர். சிவபெருமான் நாவல் மரத் தடியிலிருந்த சிவலிங்கத் திருவுருவத்திலிருந்து உமையொரு பாகனாக விடைமீதேறி வந்து அவ் விருவரையும் கருணையோடு நோக்கி, யானை சிவ லோகம் சென்று தமது பூதகணத் தலைமையை ஏற்று வாழ வரமளித்தார். பின் சிலந்தியைச் செந்தமிழ் நாட்டுப் பேரரசு கொண்டிருக்கச் சோழ மன்னனாகப் பிறக்கத் திருவருள் பாலித்தார். அன்று தொட்டு நாவற்கா ஆனைக்காவெனப் பெயர் பெற வைத்தார். வடமொழியில் கஜார ணியம் எனவும் தீந்தமிழில் திருவானைக்கா என வும் இத்திருத்தலம் புதுப்பொலிவு பெறலாயிற்று.

—திருவானைக்கா தலவரலாற்று நூலிலிருந்து இப்பகுதி எடுத்து வெளியிடப்படுகிறது.

ஆவர்த்தனம்,

அனாவர்த்தனம்,

புனராவர்த்தனம்,

அந்தரீதம்

வெகுகாலத்திற்கு முன் கோயில் கட்டிப் பூஜையில்லாமலும் அழிந்து சீர்குலைந்து இருந் தாலும், முன்போல் சீர்திருத்தி ஆலயம் கற்பித்து கும்பாபிஷேகம் புரிந்து பூசிப்பது ஆவர்த்தன மாகும்.

கோயிலே இல்லாமல் புதிதாய்க் கோயில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் புரிந்து பூஜிப்பது அனா வர்த்தனம் ஆகும்.

கர்ப்பகிருகம், விமானம், பிராகாரம், கோபுரம், பலிபீடம், கர்ப்பாவரணம், நித்திய துவஜம், விக்கிரகம் இவைகள் பின்னம் ஏற்பட்டி ருந்தாலும், விமானவர்ணம் அழிந்திருந்தாலும் பாலாலயம் செய்து திரும்ப மூலத்தில் பிரதிட்டிப் பது புனராவர்த்தனம் ஆகும்.

ஆலயத்தில் ஏதாவது மரணமுண்டானாலும், ஆசாரக் குறைவானவர்கள் பிரவேசித்தாலும், நாய், கழுதை, பன்றி முதலானவை நுழைந்து விட்டாலும், இத்தோஷங்களை நிவர்த்தி செய்வது யாதொன்றுண்டோ அது அந்தரீதம் ஆகும்.

—·—·—

வாசகர் எண்ணங்கள்

ஆலயங்களின் தூய்மையைப் பராமரிக்க மாண்புமிகு அறநிலையத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் முயற்சி வர வேற்றுப் பாராட்டத்தக்கது. ''என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே'' என்ற அப்பரின் வாக்கை வற்புறுத்த வந்திருக்கும் அமைச்சர் வீரப்பரின் முயற்சி நிச்சயம் வெல்லும்.

—அ. இராஜேஸ்வரி, சென்னை-5.

மகாத்மா காந்தியடிகள் தாம் மறுபடியும் பிறந்தால் மண்ணில் தீண்டத்தகாத இனத்திலேயே பிறந்து, அவர்களின் உயர்வுக்குப் பாடுபட விரும்பு கிறேன் எனத் தெரிவித்திருப்பதை அறிந்து மன முருகிப்போனேன்.

— வி. சௌந்தரராஜன், சேலம்-6.

''அன்னதானம்'' கட்டுரையை படித்துப் பயன்பெற்றேன். திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள், வேட்டுவப் பெண்மணியை இரக்கமே இல்லாத அரக்கியாகச் சித்தரித்திருப்பதுதான் எனக்கு வருத்தம்.

—அருட்செல்வி, சென்னை.

தவத்திரு சிதம்பர சுவாமிகளின் வரலாறும், படமும் பலமுறை படிக்கவும் பார்க்கவும் தூண் டின. படங்களை அதிகப்படுத்திப் பாலர்களுக்குச் சான்றோர்கள் வரலாற்றினைத் திருக்கோயிலில் வெளியிட ஆவனச் செய்வீர்களா?

—அ. பாபு, ஈரோடு-1

ஆசிரியரின் 'கிருட்டிணன் தூது' தொடர்ந்து படிக்கிறேன். பாரத காவியத்தை ஆசிரியர் நேரில் நின்று வர்ணிப்பதுபோல் சிறப்பாக இருக்கிறது.

—எஸ். சந்திரமோகன், பெங்களூர்.

இராஜ இராஜேஸ்வர விஜயம்

டாக்டர் இரா. நாகசாமி, M.A., Ph.D.
இயக்குநர்,
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை,
சென்னை—600 028

முன் தொடர்ச்சி

இராஜராஜனுக்கு முடிசூட்டுதல்

காட்சி 7

15 ஆண்டுகள் ஆண்டு உத்தமசோழர் மறைந்ததும், அருண்மொழி 'இராஜகேசரி இராஜராஜன்' என்ற பட்டப்பெயருடன் அரியணை ஏறுகிறான்.

இராகம்-சாவேரி

பல்லவி

மகாபிஷேகம் செய்து மகிழ்ந்தனரே
அருண்மொழிக்கு
—மகாபிஷேகம்.

சரணம்

இராஜராஜன் எனத் திருவுடைப்பெயரளித்து,
இராஜகேஸரி எனப் பெரும் பெயருமளித்து
லோகமாதேவியரை உடன் அணையில் இருத்தி
மாதேவர் அருளினால் மணி முடியும்புனைந்து
—மகாபிஷேகம்

மந்திர மறை உரைக்கே மங்கள ஒலி இசைக்க
தந்திரச் சுற்றம் சூழ மும்மரசம் முழங்க
சந்திரனை நிகர்க்கும் சுந்தரக் குடை எடுத்து
சக்கரவர்த்திஎன சகம்முழுதும் துதிக்க
—மகாபிஷேகம்

விண்ணோர் தலைவன் எனவிழுநீர் முடியிலாட்டி
வெண் சாமரையுடன் உடை வாளும் அளித்து
மின்னார் மணிதுலங்கும் வீரபட்டமும் சூட்டி
தன்னேர் இல்லாத தரைபதி இவன் என்ன
—மகாபிஷேகம்

காட்சி 8

இராஜராஜனது தூதுவனை சேரன் இகழ்ந்ததால் அவன் மீது படை எடுக்கிறான். மேற்கொண்ட போர்களில் எல்லாம் வெற்றிவாகை சூடுகிறான்.

பல்லவி

படை செலுத்துக பகை எனும் சொலே
இலை எனும் வகை படை செலுத்துக

சரணம்

வடதிசை தனில் குடை பெயர்கவே
கொடியர் வீழ்ந்திட வாள் பெயர்கவே
இடி நிகர்த்திடும் முரசதிர்கவே
புலிபொறித்த நம் கொடி பறக்கவே
—படை செலுத்துக

ஒளியினிற் கடுகிடும் தேர் செலுத்தியே
வளியின் மீமிசை பரி செலுத்தியே
தலைகளை இடறிக்கரி செலுத்தியே
அலைகளின் மிசை கலன் செலுத்தியே
—படைசெலுத்துக

மலை நடுங்கியே மாமடுவாகிட
அலை எழுந்துமே உயர் கிரியுமாகிட
நிலமதிர்ந்துமே நடுநடுங்கிட
திசை தொறும் ஒலி கிடுகிடுத்திட
—படைசெலுத்துக

உதகை வேந்தும் கடலினில் புகுந்திட
மதுரை வேந்தும் மலையினில் புகுந்திட
இலங்கை வேந்தும் இருளினில் மறைந்திட
வேங்கி வேந்தும் விழுந்தடி பணிந்திட
—படை செலுத்துக

சேரன் நாட்டினை செந்தழல் தழுவிட
செழியன் நாட்டினை கழுதையும் உழுதிட
சளுக்கர் நாடுமே துகள் துகளாகிட
நுளம்பர் பாடியும் நொடியினில் நொறுங்கிட
—படை செலுத்துக

காட்சி. 9

மன்னன் ஒரு சமயம் அவையில் தேவாரப்பாடல் ஒன்று கேட்கிறான். அப்பாடலில் மனம் இலயித்து அப்பாடலைப் பாடியவர் யார்? எவ்வளவு

பாடல்கள் உள்ளன என வினவுகிறான். ''அவை தேவாரப் பாடல்கள், நாவுக்கரசரும், நாவலூ ராளியும் ஞானக்குழந்தையும் பாடியவை ஆயிரக் கணக்கில் இருந்தன. ஆனால் இவை இப்போது ஒன்றிரண்டே உள்ளன. பிற மறைந்துவிட்டன. திருநாரையூரில் பொள்ளாப்பிள்ளையாரின் அருள் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியின் உதவி பெற்றால் மறைந்த பாடல்களை பெற முடியும்'' என அறிகிறான். இராஜராஜன் நம்பியாண்டார் நம்பியைக் கண்டு வணங்கி திருமுறைகள் இருக்கும் இடத்தைப் பிள்ளையாரிடம் கேட்டுத் தெரிவிக்க வேண்டுகின்றான்.

இராஜராஜ சோழன்

இராஜராஜன் வேண்டுதலை ஏற்று நம்பி யாண்டார் நம்பியும் பிள்ளையாரை வேண்டு கிறார்.

வளவர்குல வேந்தனது வார்த்தை தனைக்
கேட்டு
களபமுகக்கடவுளது கழல்களையே சூடி
தெள்ளமுதத் திருப்பதிகம் உள்ள இடம்காட்ட
வள்ளல்தனை எழுந்தருள வேண்டி எதிர்
நின்றான்

நம்பியும் இராஜராஜனும் பிள்ளையாரின் எதிரில் பக்திப் பெருக்கோடு சேவித்து நிற்க பிள்ளையார் அளித்த அருள்வாக்கு

''தில்லைத்திருப்பதி தன்னை அடைந்தவர்
திருமறை கண்டிடலாம்''

தில்லையில் திருப்பதிகங்கள் இருந்த அறை மூடிக் கிடந்தது. அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவர் தோன்றியதால், தேவாரப் பதி கங்கள் கிடைத்தன.

இராகம்-நாதநாமக்கிரியை

எல்லையில் இசைப்பெருக்கை இயம்பிய மூவர்
தாமும்
ஒல்லையில் உவந்தெழுந்து உதிப்பரேல்
ஓலை இட்டு
தொல்லை நாள் அடைந்த தாழும் திறந்திடக்
காணும் என்ன
தில்லையின் தகவறிந்தோர் தெரித்தனர்
மன்னன் முன்னே.

பதிகங்களை அறியும் நுழைவாயில்மூவரே என்பதை அறிந்து பேருவகை அடைந்தான் மன்னன். அவற்றை இயற்றிய பெரியோரை வணங்கிடில் அருட்கிட்டும் என்று கண்டான். அம்பலக் கூத்தனுக்கு விழா எடுத்தான். ஆட வல்லப்பெருமானுக்கு வீதி உலா எடுத்து அத் துடன் மூவர் படிமங்களையும் உலாவாக எடுத்து வந்தான்.

மூவரும் உலா வரும் காட்சி
(இராகம்-ஆனந்தபைரவி)

பல்லவி

மூவர் வந்தாரய்யா மூவர் வந்தாரே
மூவுலகும் உய்ய முத்துச்சிவிகை ஏறி

சரணம்

ஆடல் மலி பெண்கள் ஆலத்தி ஏந்திட
பாடல் இசைப்பவர் பல்லாண்டு பாடிட
காளமும் சங்கமும் காதம் ஒலித்திட
தாளமும் பேரியும் தித்தித் தகும் என
—மூவர் வந்தாரய்யா

ஆடலரசினைப் பூவரசேத்திய
ஆதி உலாப்போன்ற ஆனந்த விழவினில்
நாடிய பாடலை நானிலம் ஏற்றிட
மூடிய வாயிலை முற்றிலும் திறந்திட
—மூவர் வந்தாரய்யா

மூவர் திருமேனிகளும்,அறையின் முன் வந்ததும் கதவு திறந்தது. உள்ளே பதிகங்கள் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த சுவடிகள் இருந்தன. ஆனால் கரையான் புற்று மலையென மூடிக் கிடந்தது. மனம் வருந்தினான் மன்னன். சுவடிகளைச் செதில்கள் தின்றிருந்தன. அக் கரையான் புற்றின் மீது தைலம் ஊற்றி புற்றை அகற்றினான். பல சுவடிகளை கரையான் அரித்து இருந்தது. ஆதலால் பல பாடல்கள் மறைந்தன. எஞ்சிய சுவடிகளைக் கரத்தில் எடுத்தான். கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான். பதிகம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் ஆனந்தக் கூத்

தாடினான். அரனே இதுவும் உன் விளையா டலோ என்றான்.

(இராகம்-ஷண்முகப்பிரியா)

பல்லவி

திருத்தொண்டத்தொகை தன்னைக்கண் டான்
திலதைலம் தலைபெய்துசிதல்சூழும் மலை போக்கி
—திருத்தொண்டத்தொகை

அனுபல்லவி

திருஏடு சிலபோகவே பல அரும் பாடல் மறைந்தோடவே
மிகும் ஏடு கரம் ஏந்தி இசைப்பாடல் மனம் ஏற்று
—திருத்தொண்டத்தொகை

வேண்டுவன வைத்தோமென கேட்குமாற் றால்
வானத்தில் ஓரோசை எழுந்ததன்றே

காட்சி 10

தஞ்சையில் மாபெரும் கோயிலைத் தோற்றுவித்து கல்லாலும் செம்பாலும் எழிலார்ந்த சிலைகளை வடித்து அழகான ஓவியங்களைப் படைத்து கோயிலில் ஆடலிலும் பாடலிலும் சிறந்தவர்களை நூற்றுக்கணக்கில் அமர்த்தி தமிழ் உலகையே கலை உலகாக மாற்றுகிறான் இராஜராஜன்.

கோயில் எடுத்தல்

இராக மாலிகை

(இராகம்-பரசு)

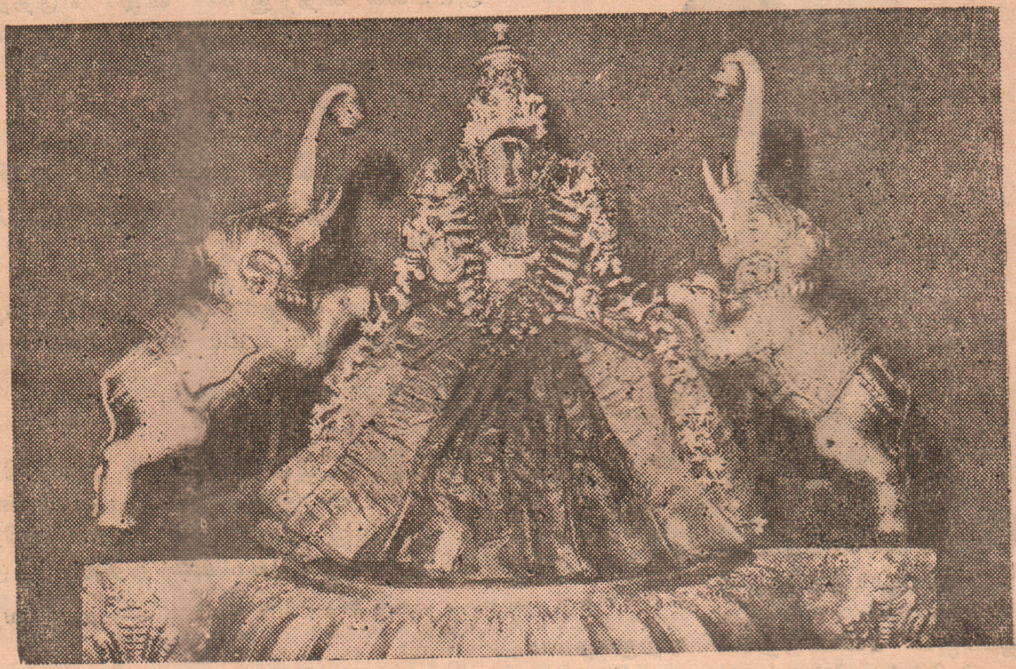

சரணம்

இதுவும் உன் விளையாடலோ இனி எஞ்சும்
துதிப்பாடல் உலகெங்கும் நிலையாகவே
உருக்காட்டி வரவேணுமே அருள்கூரும்

சிவகாமி உமைபாக சரண் என்று
—திருத்தொண்டத்தொகை

வானத்திலிருந்து அரன் அருள் செய்தல்:

வேதச் சைவநெறித் தலைவர்எனும் மூவர் பாடல்
வேய்ந்தனபோல் மண் மூடச்செய்தே ஈண்டு

பல்லவி

கற்கோயில் எடுத்தானே
இராஜராஜன்
கலைக்கோயில் எடுத்தானே.
—கற்கோயில்.

அனுபல்லவி

பொற்கோயில் இதன் நிகர்
பூதலத்தில்லை எனச்
சொற்கோயில் புனைபவர்
எப்போதும் சொல்லும் வண்ணம்
—கற்கோயில்

சரணம்

விண்ணை அடைந்திட
எழுந்தது விமானம்

சுற்றி வலம் வரச்
சூழ்ந்தது மாளிகை
கண்ணைக் கவர்ந்தது
கடைவாயிற் கோபுரம்
மண்ணுலகே இதற்கு
மாதவம் செய்ததென

—கற்கோயில்

(இராகம்-அடாணா)

வடதிசையிற் றிகழ்
மேருமலையை விஞ்சும்
தென்திசை மேருவென்ன
தேவர்களும் துதிக்க
எத்திசையு மிதன்
ஏற்றம் விளங்கிட
பக்தியினால் பணிந்து
பரமனைப் பரவிட

—கற்கோயில்

(இராகம்-கேதார கௌளை)

கல்லாலும் செம்பாலும்
கவின் சிலைகள் வடித்துக்
கண்சுவர் ஓவியம்
வெண்சுதையில் விளைத்துப்
பொன்னாலும் மணியாலும்
புனை அணிகள் படைத்துத்
தென்னாட்டிறைவரை
தினமும் வணங்கிட

—கற்கோயில்

(இராகம்-தன்யாசி)

பணிகள் புரிந்திடும்
பண்பினர் பலரும்
பதிகம் ஒலித்திட
பாடல் இசைப்பவரும்
நாட்டிய மாடிடும்
நானூறு பெண்டிரும்
நாளென்றும் விழவினில்
நற்பணிகள் புரிய

—கற்கோயில்

(இராகம்-பிலஹரி)

ஈசனைப் பூஜிக்க
ஈசான குருவையும்
ஆலயம் காணிக்க
ஆதித்தன் சூர்யனையும்
வேண்டியன வகுக்க
வேளைப் படையினையும்
காவல் புரிந்திட
மெய்க்காவலும் வகுத்து

—கற்கோயில்

(இராகம்-காபி)

தமக்கையும் தேவியரும்
தானைத் தலைவர்களும்
தன்னுடனே இணைந்து
பணிந்திடும் பாங்களித்து
ஊர்களும் நாடுகளும்
உவந்து வணங்கிடவும்
எல்லோரும் இன்பமாய்
ஏத்தி மகிழ்ந்திட

—கற்கோயில்

(இராகம்-சாவேரி)

என்றென்றும் உந்தமக்கு
ஏந்தலே யானடிமை
இராஜராஜேச்சுரத்து
இனிதுறை எம்மானே
நின்றன் திருவடி
என்றன் முடியிலென
நித்தம் பணிந்து
உளம் நைந்து உருகிட

—கற்கோயில்

கல்வெட்டில் தம் கொடையைப் பதிக்க இராஜ இராஜன் ஆணையிடல்

(இராகம்-நாட்டை)

பல்லவி

கல்லிலே வெட்டுக
சொல்லிய மொழிப்படி
கொடுத்த பரிசை எல்லாம்

—கல்லிலே வெட்டுக

அனுபல்லவி

நாம் எடுப்பிச்ச
ராஜராஜேச்சுரக்
கோயில் அடித்தளத்துக்

—கல்லிலே வெட்டுக

சரணம்

யாம் கொடுத்ததும்
அக்கன் கொடுத்ததும்
நம் பெண்டுகள்
கொடுத்ததும் மற்றும்
கொடுத்தார் கொடுத்ததும்

—கல்லிலே வெட்டுக

தாளமும் தட்டமும்
தளிகையும் வட்டிலும்
கலசமும் பானையும்
கெண்டி கிடாரமும்
குடமுடனே குறுமடலையும்
எண்ணிட்டு

இராஜராஜன் வாழ்த்துடன் நாட்டிய நாடகம் நிறைவு பெறுதல்

(இராகம்- அடாணா)

பல்லவி

திருவடி தொழுதானே
திரு இராஜராஜேச்சுரப்
பரமனின் முன்அட்டி
—திருவடி தொழுதானே

சரணம்

பொன்கொணர்ந்து குவித்தான்
பொருள் கொணர்ந்து குவித்தான்
அந்நிய தேசங்களை
அடிப்படுத்தும் கொடுத்தான்

தன்னுடைய பண்டாரத்தைத்
திறந்து கொணர்ந்தளித்தான்
கண்ணுடை வள்ளலைக்
கனிந்து உளத்தால் வாழ்த்தி
—திருவடி தொழுதானே

நொந்தா விளக்கேரிக்க
நற்பசுக்கள் அளித்தான்
நந்தாவனங்களுடன்
செழுநிலங்கள் அளித்தான்
செந்தாமரை நிகர்
செம்பொற் கலனளித்தான்
தந்தார் பெயரையும்
தப்பாதெழுதிவைத்து
—திருவடிதொழுதானே

(இராகம்-மத்தியமாவதி)

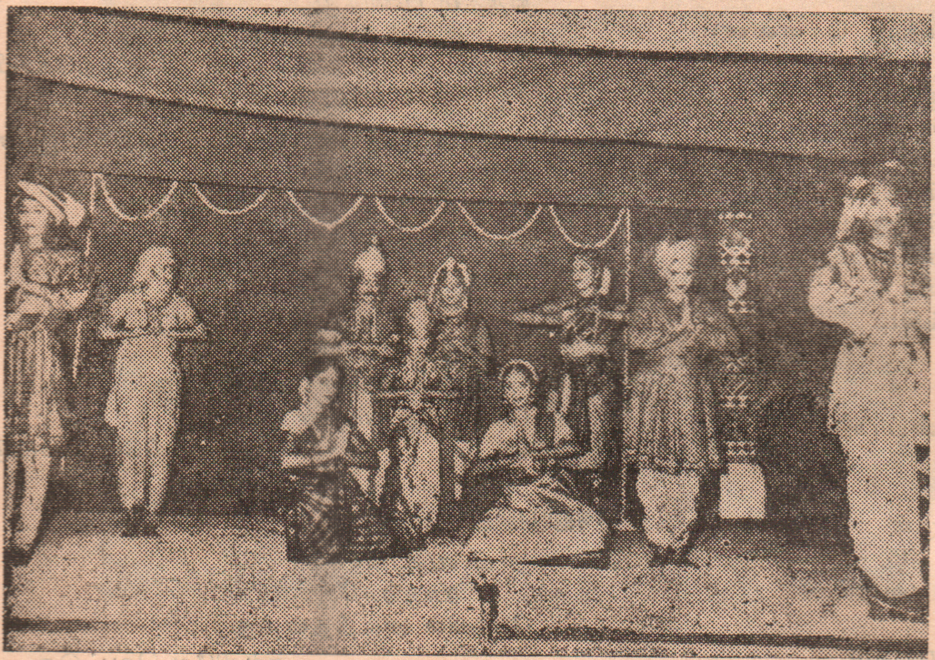

இராஜராஜன் வாழ்த்துடன் நாட்டிய நாடகம் நிறைவுறும் காட்சி.

இராஜராஜனென்னும்
இராஜனே வாழு
இராஜ வித்யாதர
தேவனே வாழி
ஜெயங்கொண்ட சோழ
சென்னியே வாழி
உய்யக் கொண்டானான
உலகளந்தாய் வாழி

பாண்டிய குலாசனி
பண்டித வாழி
சிவபாதசேகரச்
செம்மலே வாழி
அருண்மொழித் தேவனே
அன்பனே வாழி
இராஜ ராஜேச்வரத்
தெய்வமும் வாழியே!

பொங்கலோ பொங்கல்

"நல்லாசிரியர்" புலவர் நெல்லை ஆ. கணபதி, எம்.ஏ., பி.எட்.,

பொங்கலென்ற சொல்கேட்டால் இன்பம் பொங்கும்!
பூரிக்கும் கொள்ளைஇன்பம் நெஞ்சில் தோன்றும்
மங்கையர்கள் நோன்பிருக்கும் பனியின் மாதம்
மார்கழிக்கோ இளையதங்கை! ஆண்டுத் தாய்க்கு
நங்கை இத் "தை" உண்மையிலே பத்தாம் மாதம்
நாம்தாயின் வயிற்றிலொரு பத்து மாதம்
மங்களமாய் இருந்த அ "தை"க் குழந் "தை" என்று
மனம் "ஆண்டுத் தாய் "கொளவோ? பொங்கல் வைத்தார்!

செங்கரும்பு! இஞ்சி மஞ்சள் கனி! காய்! நெல்! பூ!
சீர்வரிசை எனப்படைத்தும், குலவை இட்டும்
எங்கணுமே மங்கலமே பெருக நாம்தான்
எதிர்கொண்டே வரவேற்றோம் வாழ்த்தும் சொன்னோம்
செங்கதிரோன் திருவருளால் பயிர்கள் யாவும்
செழித்ததெனும் நன்றியுடன் பொங்கல் இட்டோம்!
தங்களுடை குடியிருப்பு வீடு வாசல்
தனைச்சுத்தி செய்துவெள்ளை அடித்துக் கொண்டோம்!

தைமுதல்நாள் பொங்கலென்ற போதும் முன்பே
தக்கபல அறிகுறிகள் உலகில் தோன்றும்!
மைவிழியார் மனம்மகிழ இரண்டு மூன்று
மாதமெலாம் திருப்பணிகள் வீட்டில் தோன்றும்!
தைபிறந்தால் வழிபிறக்கும் மேளம் கேட்கும்!
தாலிகட்டும் கானளயவன் வருவான் கண்ணே!
செய்தவம்தான் கொண்டுபெற்ற பெண்ணே என்று
தேறுதலும் கூறவைக்கும் பொங்கல் ஆமாம்!

ஆதியிலே உழுதுப்பயிர் செய்தோர் முன்னோர்!
ஆகாயம் நெருப்புநிலம் தண்ணீர் காற்று
தீதிலாது அழித்திடாது உலகைக் காக்கச்
செய்துவரும் பயன்கருதித் தானோ பொங்கல்
மாதிறன்தான் கொண்டவிழா எனவே நாட்டு
மக்களெலாம் கொண்டாடச் செய்தார் போலும்!
ஜோதிவடி வானவெயில் கிழக்கில் காலை
தோன்றுகையில் பொங்கலிட்டுப் படைத்தே வைப்பார்!

வருணபிரான் மழைபொழிந்து உலகைக் காப்பான்!
வாயுபிரான் உயிர்மூச்சுக் காற்றாய் நிற்பான்!
பெருநெருப்பாய் அக்னிதேவன் பணிகள் செய்வான்!
பிள்ளைநமை நிலமகள்தான் தாங்கிக் கொள்வாள்!
கருநிறம்சூழ் அண்டவெளி வானம் காக்கும்
கார்வண்ணம் நிறம்கொள்ளும் நம்மை ஆளும்
அறு அறிவு உயிர்களுமே வாழ; மாள
ஐந்துபெரும் பூதங்கள் அருள்தல் வேண்டும்!

நமைப்படைத்த இயற்கைக்கு உழைப்பின் மூலம்
நாம்படைத்த பொருளெல்லாம் படைத்துப் போற்ற
அமைத்ததுவே தைப்பொங்கல் நெடுநாள் முன்பே
அமைந்தது ''தை'' விழா பொங்கல் நன்றிச் சின்னம்!
இமைப்பொழுதும் மறவாமல் ''கல்லின் உள்ளே
இருக்கின்ற தேரைக்கும் படிதான் போடும்''
உமைப்பாகன் சிவன் பிள்ளை யாரைச் சாணி
உருண்டையினில் பிடித்துவைத்துப் பொங்கல் செய்வார்

முருகனருள் தரும்மயில்போல் ''தோகை'' தோன்றும்!
முன்கரும்பு மன்மதனின் அருளைக் காட்டும்!
திருமகள்போல் ஒளிபரப்பி இருளை நீக்கும்
தீபஒளி லட்சுமியின் கடாட்சம் நல்கும்!
அருமறையின் துதிகளைநாம் ஓதும் போதில்
ஆயகலை வாணிஅருள் முன்னே நிற்கும்
பொருளிவற்றை உணர்த்துவதே சங்க ராந்திப்
பொங்கலாகும்! பக்திமிகும் திருநாள் ஆகும்!

தொன்றுதொட்டே தமிழினத்தார் பொங்கல் இட்டார்!
தொடர்ந்துஅறு வடைவிழாவாய்ப் பிறநாட் டிற்கும்
சென்றுவிட்ட தைப்பொங்கல் தமிழர் பொங்கல்!
சிந்தையெலாம் மகிழவைக்கும் திருநாள் பொங்கல்]
கன்றுபசு எருதுகளும் நமது வீட்டில்;
கழனிகளில் உதவுவதால் மாட்டுப் பொங்கல்
என்றுஒரு விழாவைத்து, அன்பு கொண்ட
இனம்காண இனாம் ''காணும் பொங்கல்'' வைத்தார்

உண்பதற்கு உடுப்பதற்கும் வழிகள் செய்யும்
உவகையுடன் இனாம்கொடுக்க வாய்ப்பும் நல்கும்!
பெண்களுக்குப் புத்துணர்வு மேலும் ஊட்டும்!
பிள்ளைகட்குக் கரும்புதந்து இனிப்பைக் காட்டும்
கண்களுக்கு ஜல்லிகட்டு விருந்துப் போட்டி!
காதுகட்குப் ''பொங்கலோ பொங்கல்! வாழ்த்து!
என்பதெலாம் வரலாறாய்க் கொண்ட நன்னாள்!
இனியதமிழ்த் திருநாளாம் பொங்கல் வாழி!

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை-600034.
ஆசிரியர் : கவிஞர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.
அச்சிட்டோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600 002.

இரத்தினகிரி அருள்மிகு பாலமுருகன் ஆலயத்தின் சார்பில் 90 மணமக்களுக்குச் சிறப்புத் திருமணங்கள் நடத்திவைக்கப் பெற்றன. மாண்புமிகு அறநிலையத்துறை அமைச்சர் மணமகனிடம் மங்கல நாண் வழங்குகிறார்.

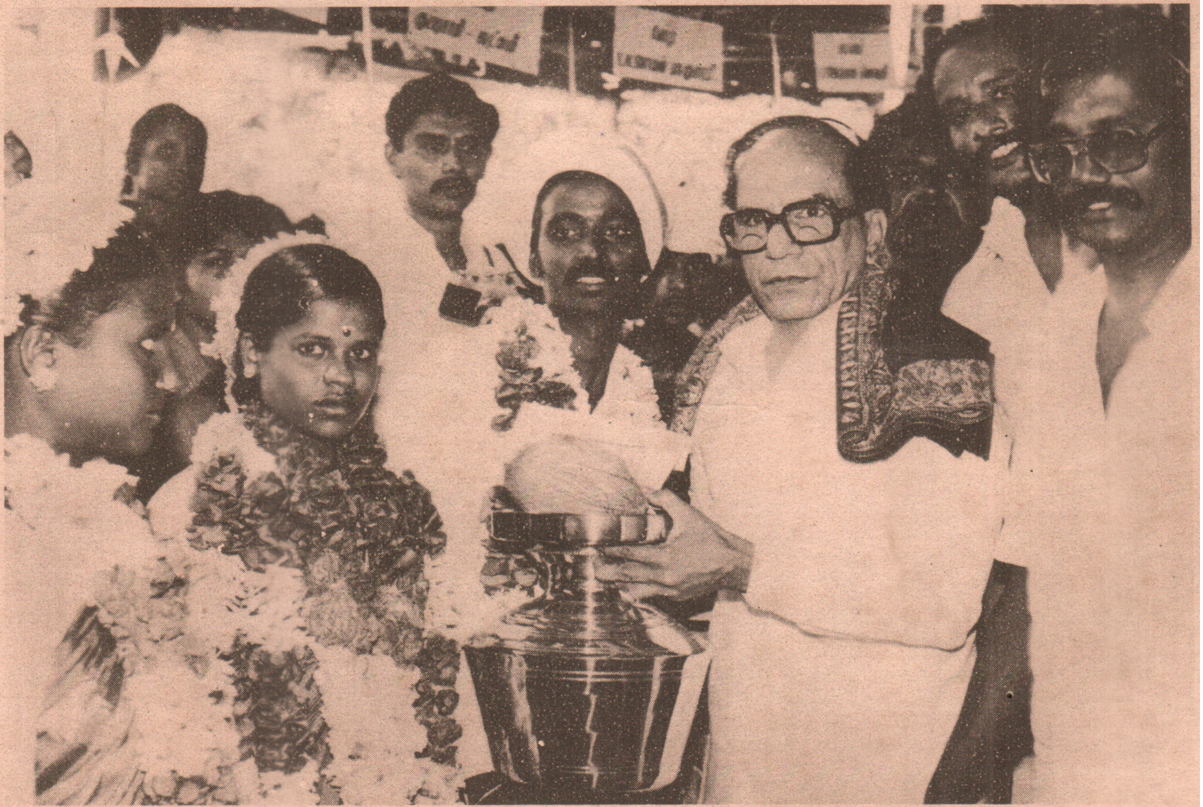

மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் திருமிகு ப.உ. சண்முகம் அவர்கள் மணமக்களுக்குப் பரிசுப் பொருட்கள் வழங்குகிறார்.

90 சிறப்புத் திருமண விழாவிற்கு ஏற்பாடுகள் செய்த பாலமுருகனடிமை சுவாமிகளிடமும், விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிய குன்றக்குடி அடிகளாரிடமும் மாண்புமிகு அறநிலையத்துறை அமைச்சர் அளவளாவுகிறார்.

90 சிறப்புத் திருமணங்களைச் சிறப்புற நடத்திவைத்து, மாண்புமிகு அறநிலையத் துறை அமைச்சர் சிறப்புரை ஆற்றியபோது எடுக்கப்பட்ட படம்.